

ΙΛΙΞΟΣ

Η ηθική κυριαρχία
είναι η μόνη που αφήνει
πίσω της μνημεία
και όχι θλιβερά ερείπια.

Λόουελ

Κυκλοφόρησαν οι νέες εκδόσεις των έργων της ιδρύτριας της Θ.Ε.

Έλενα Π. Μπλαβάτσκυ

Η Φωνή της Σιγής Το Κλειδί της Θεοσοφίας Τα Πρώτα Βήματα στον Αποκρυφισμό

Διατίθενται στα κεντρικά βιβλιοπωλεία
και στα γραφεία της Θ.Ε. Βουκουρεστίου 25,

T.T. 106 71

Τηλ. + Fax. 210 3610961

Τηλ. 210 3620702

Ταχυδρομική ή τηλεφωνική παραγγελία με αντικαταβολή

Το Κλειδί της Θεοσοφίας	18€
Η Φωνή της Σιγής	10€
Τα Πρώτα Βήματα στον Αποκρυφισμό	10€

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ ΘΕΟΣΟΦΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Βουκουρεστίου 25 Κωδ. Ταχ. 106 71, Αθήνα Αττικής, Κωδικός:4311

Τηλ. 210 36.20.702 - 210 36.10.961 Fax: 210 36.10.961

www.theosophicalsociety.gr

email(περιοδικού): ilisos@theosophicalsociety.gr

email(Εταιρείας): info@theosophicalsociety.gr

Ιδρυτής + ΚΩΣΤΗΣ ΜΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ιδιοκτησία - Έκδοση: Θεοσοφική Εταιρεία εν Ελλάδι

Εκδότης - Διευθυντής: Θεόδωρος Κατσιφής

Επιμέλεια ύλης: Κρυσταλλία Ιωαννίδου, Ιφιγένεια Κασταμονίτη

Μεταφράσεις: Ιφιγένεια Κασταμονίτη

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ – ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ – ΜΑΡΤΙΟΣ 2010 Τεύχος 279

Όλη μας η αξιοπρέπεια συνίσταται στη σκέψη. Γι' αυτό ας καταφέρουμε να σκεπτόμαστε ορθά γιατί εκεί βρίσκεται η αρχή των ηθών. Η στενότητα του νου είναι η αιτία της ισχυρογνωμοσύνης. Δεν πιστεύουμε εύκολα ό,τι υπάρχει πέρα από αυτό που βλέπουμε. Η κολακεία είναι ένα κίβδηλο νόμισμα που κυκλοφορεί μόνο εξαιτίας της ματαιοδοξίας μας. Κόψε την αγάπη του εαυτού, όπως του φθινοπώρου το λωτό με το χέρι σου ! Καλλιέργησε το δρόμο της ειρήνης. Μια δίκαιη ζωή, μια ευλαβική ζωή είναι το καλύτερο κόσμημα.

*Έλενα Π.Μπλαβάτσκυ
Βιβλίο Γενεθλίων, Κανόνων και Αξιωματών*

Η ΘΕΟΣΟΦΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Ιδρύθηκε στις 17 Νοεμβρίου 1875 στη Ν.Υόρκη από την Ε.Π.Μπλαβάτσκυ και τον συντ/χη Χ.Σ. Όλκοττ. Η σημερινή έδρα της βρίσκεται στο Adyar, Madras – India. Σκοποί της είναι:

1. Ο σχηματισμός πυρήνα Παγκόσμιας Αδελφότητας της Ανθρωπότητας, χωρίς διάκριση φυλής, πίστης, γένους, τάξης ή χρώματος.
2. Η ενθάρρυνση της συγκριτικής μελέτης των θρησκειών, της φιλοσοφίας και της επιστήμης.
3. Η έρευνα των ανεκμίνετων νόμων της φύσης και των δυνάμεων που βρίσκονται σε λανθάνουσα κατάσταση μέσα στον άνθρωπο.

Θεοσοφία είναι το σώμα της αλήθειας που αποτελεί τη βάση όλων των θρησκειών, και του οποίου δεν μπορεί κανείς να διεκδικήσει την αποκλειστικότητα. Προσφέρει μια φιλοσοφία που κάνει τη ζωή κατανοητή και εκθέτει τη δικαιοσύνη και την αγάπη που καθοδηγούν την εξέλιξη της. Τοποθετεί τον θάνατο στη σωστή του θέση, σαν επαναληπτικό επεισόδιο σε μια ατελείωτη ζωή που ανοίγει την είσοδο σε μια πληρέστερη και λαμπρότερη ύπαρξη. Αποκαθιστά την επιστήμη του Πνεύματος στον κόσμο, διδάσκοντας ότι το Πνεύμα είναι ο αληθινός εαυτός του ανθρώπου, ενώ ο νους και το σώμα είναι οι υπηρέτες του. Φωτίζει τις Γραφές και τα δόγματα των θρησκειών και αποκαλύπτει τις κρυμμένες έννοιές τους.

Το Ελληνικό τμήμα της Θ.Ε. ιδρύθηκε αρχικά στην Κέρκυρα, το 1877, από τους κκ Όθωνα Αλεξάνδρου, Αλέξανδρο Ρομπότη, Δημήτριο Σοφοκλή, Κόντη Γκονέμη και Πασκουάλε Μενελάου. Υπό τη σημερινή μορφή της ως «Θεοσοφική Εταιρεία εν Ελλάδι», είναι σωματείο μη κερδοσκοπικό, νομίμως αναγνωρισμένο με την υπ' αρ. 8187/1946 απόφαση του Πρωτοδικείου Αθηνών. Εφόσον η Θ.Ε. έχει εξαπλωθεί ευρύτατα ανά τον πολιτισμένο κόσμο, και εφόσον άτομα όλων των θρησκειών έχουν γίνει μέλη της χωρίς να εγκαταλείψουν τα ιδιαίτερα δόγματά τους, τις διδασκαλίες και την πίστη τους, θεωρείται καλό να τονισθεί το γεγονός ότι δεν υπάρχει κανένα δόγμα, καμία γνώμη οποιουδήποτε που να δεσμεύει με οποιονδήποτε τρόπο, οποιονδήποτε μέλος της Θ.Ε. Η αποδοχή των τριών αντικειμενικών σκοπών της είναι ο μόνος όρος για να γίνει κανείς μέλος της.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΕΥΧΟΥΣ

Σελ.

Θεόδωρος Κατσιφής:Περί καταστροφών	4
Linda Oliveira: Κάρμα και Ντάρμα, Η σημασία τους στη ζωή μας	8
Paulo Coelho: Νίκη και ήττα	20
Βασίλης Ρένεσης: ΚΟΚΚΥΞ-Η Ιερή Κίστης.....	22
Μπέντζαμιν Κρεμ: Οι επτά ακτίνες.....	29
Ιορδάνης Πουλκούρας: Ο τάφος και το θέατρο	33
Ν.Καζαντζάκης: Ασκητική (απόσπασμα).....	39
Γιώργος Αρώνης: S.L.McGregor Mathers, Ο τελευταίος ρομαντικός μάγος (μέρος 1ον)	40
Από τη διδασκαλία των Σίιχ: Ο Λόγος.....	46
Γεώργιος Σιβρής: Το φάσμα της παγκόσμιας κοινωνικής αναταραχής (μέρος 1ον)	48
Από την άχρονη σοφία: Ο εγωισμός	55
Λάο Τσου: ΤΑΟ-Η Οδός του ουρανού.....	57
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΟΜΙΛΙΩΝ.....	60
ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ	64

Με χαρά πληροφορούμε τους αναγνώστες μας ότι μπορούν να επισκεφθούν την ιστοσελίδα της Θεοσοφικής Εταιρείας στην διεύθυνση:

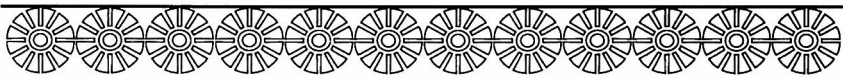
www.theosophicalsociety.gr

Η ιστοσελίδα είναι γραμμένη σε δύο γλώσσες – Ελληνικά και Αγγλικά.

Αν και βρίσκεται ακόμη υπό κατασκευή, αρκετά τμήματά της είναι ήδη

On Line. Περισσότερες πληροφορίες θα βρείτε στη διεύθυνση

webmaster@theosophicalsociety.gr

ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΩΝ

Θεόδωρος Κατσιφής

(Ομιλία την Ημέρα του Adayar, Φεβρουάριος 2010)

Επιτρέψτε μου να σας απασχολήσω με ένα θέμα που σχετίζεται με το χρόνο, που άπτεται βαθύτατα εσωτερικών προβληματισμών υπαρξιακής για την ανθρωπότητα σημασίας. Αναφέρομαι στην 21η Δεκεμβρίου 2012. Όπως γνωρίζουμε, αποτελεί αντικείμενο ζωηρού, υστερικού ενίοτε, ενδιαφέροντος για επιστήμονες, διανοητές, πνευματικούς ερευνητές αλλά και απλούς ανθρώπους. Τα Μ.Μ.Ε. φροντίζουν να μεταδίδουν, με το δικό τους εντυπωσιακό τρόπο, καθατί σχετικό. Βιβλία γράφθηκαν πολλά, ταινίες γυρίστηκαν και ό,τι μπορεί να επινοηθεί για να εξάψει τη φαντασία και τα συναισθήματα κυρίως, έχει αξιοποιηθεί.

Η βάση της θεωρίας είναι ένα από τα ημερολόγια των Μάγια, που καταγράφει το μέλλον της ζωής στον πλανήτη να διακόπτεται απότομα την 21η Δεκεμβρίου 2012. Παρότι οι ίδιοι οι σημερινοί απόγονοι των Μάγια απορρίπτουν ότι η διακοπή έχει εσχατολογικές αντιλήψεις και ότι το σκεπτικό έχει δυτική προέλευση, ότι παρά τις καθησυχαστικές αναλύσεις και δημοσιεύσεις σοβαρών διανοούμενων, η υστερία των πολλών δεν κατασιγάξει. Συνεπικουρικά αναφέρουν και μια σύνοδο ουράνιων σωμάτων που θα συμβεί την ίδια περίοδο, για να θρέψουν δυσοίωνα σενάρια του τύπου : «Το τέλος εγγύς».

Στην πραγματικότητα, η κοσμική αυτή σύνοδος (μια ευθυγράμμιση ουράνιων σωμάτων που δείχνουν προς το κέντρο του γαλαξία μας), δεν ανησυχεί τους ειδικούς επιστήμονες, που θα είχαν βέβαια αναστατώσει την οικουμένη αν η σύνοδος δικαιολογούσε και την ελάχιστη, ακόμη, πιθανή απειλή για τον πλανήτη. Εδώ για τον κομήτη Χάρλεϋ είχε συνταραχθεί ολόκληρη η Γη στις αρχές του περασμένου αιώνα, με τα πρωτόγονα τότε Μ.Μ.Ε., χωρίς φυσικά να συμβεί τίποτα. Αντιλαμβάνεστε τι θα συνέβαινε με τα σημερινά

Μ.Μ.Ε., αν πράγματι οι επιστήμονες διαπίστωναν επικείμενο κίνδυνο. Θα περιορίσουμε, λοιπόν, την εξέτασή μας μόνο στις πέραν των επιστημονικών απόψεις για την 21η Δεκεμβρίου 2012, που επιτρέπουν βέβαια ολιγότερο αξιόπιστα συμπεράσματα αλλά είναι εγγύτερα στις εσωτερικές επισκοπήσεις και προβληματισμούς μας ως μέλη της Θεοσοφικής Εταιρείας.

Θα ξεκινήσουμε από μια διαπίστωση. Μέχρι τώρα, οι προγνώσεις καταστροφικών σεναρίων έχουν διαψευσθεί. Αν παραμερίσουμε όσες προφητείες γράφηκαν για το μέλλον που υποτίθεται ότι προγίγνωσκαν, και όσες οι ενδιαφερόμενοι έκαναν προκρούστεια να συμφωνήσουν με τα χιλιάδες ελάσσονα και μείζονα συμβάντα κάθε χρόνο στον πλανήτη, τίποτα δεν απομένει που να επαληθεύει προφητείες. Πράγματι, ήρθαν και παρήλθαν η πρώτη και η δεύτερη Χιλιετία, τα MILLENIUM, οι εκάστοτε ημερομηνίες που φανατικοί κύκλοι όριζαν για την επικείμενη Δεύτερη Παρουσία και τα παρόμοια, χωρίς ποτέ τίποτα να συμβεί.

Κάποιοι απλούστεροι μπορεί βέβαια να έχασαν και την ίδια τους τη ζωή, για να προλάβουν να είναι από τους πρώτους που θα «αναρπαχτούν στη Σωτηρία», αλλά γενικά η ζωή κυλά όπως συνήθως. Και δυστυχώς, αυτό το όπως συνήθως βρίθκει πόνο ανείπωτου για τον άνθρωπο, είτε από καθαρά φυσικές καταστροφές είτε από εξίσου αποτρόπαιες ανθρωπογενείς συμφορές. Αυτά βέβαια ξεπερνούν πολλές φορές τα δεινά της Αποκάλυψης για όσους τα υφίστανται, χωρίς να τα προβλέπει καμία προφητεία.

Τι είναι λοιπόν εκείνο που διαιωνίζει την πίστη πολλών σε τέτοιες προβλέψεις; Φαίνεται ότι οι προφητείες εξυπηρετούν. Καταρχήν, σε ένα κόσμο δισεκατομμυρίων δεινοπαθόντων, κοσμοθεωρίες που προσφέρουν τελικά τη μεταφυσική ευδαιμονία είναι ευπρόσδεκτες, έστω κι αν αυτή η Λύτρωση προϋποθέτει το τέρας του γήινου βίου, που μοιάζει πιο αποδεκτό όταν συμβαίνει για το σύνολο των ανθρώπων. Προσφέρει, θα έλεγα, μια μαζοχιστική γοητεία στους δυστυχείς να υπάγονται στον ίδιο κύκλο κακοδαιμονίας, έστω κι αν αυτό σημαίνει αφανισμό, με τους λίγους να μοιάζουν σήμερα ευτυχείς.

Ικανοποιείται ένα αίσθημα ανικανοποίητης για την επίγεια ζωή δικαιοσύνης. Ακόμη όμως και οι «ευνοούμενοι» βλέπουν, κάποια στιγμή, με την αναπόφευκτη σωματική και πνευματική εξασθένηση, ότι το «τελευταίο εκβάν που κρίνει τα πριν υπάρξαντα» δεν αφήνει περιθώρια ευφροσύνης.

Υπάρχει λοιπόν στον άνθρωπο μια χορδή μέσα του, που παλλόμενη τον κάνει να αποδέχεται μείζονες απίθανες καταστροφές σαν αποσβεστήρες των ελασσόνων που πραγματικά συμβαίνουν στη ζωή του. Και τελικά, βέβαια, όπου ο θερισμός πολύς, θα βρεθούν και οι θεριστές. Ο ανθρώπινος εγωισμός που θρέφει όλες τις επιθυμίες για επικράτηση και υπεροχή σε πλούτη, δόξα, ισχύ, καταφέρει να εκμεταλλευτεί και αυτή την ανθρώπινη αδυναμία, την ανάγκη για φρούδες ελπίδες. Ακολουθεί η καταδυνάστευση από σαμάνους, άρχοντες, ιερατεία ή, πιο σύγχρονα, από όσους επενδύουν στην ανθρώπινη δυστυχία, από όσους τους συμφέρει αυτοί οι λαοί να ασχολούνται με θέματα που αποσπούν την προσοχή τους από τα καυτά υπαρξιακά προβλήματα της καθημερινότητας, ώστε ανενόχλητοι να τα διαχειρίζονται ιδιοτελώς, επιδεινώνοντας έτσι την ήδη υπάρχουσα ανθρώπινη δυστυχία. Στο πλαίσιο αυτό, ποια η θεοσοφική αντίληψη;

Η θεοσοφική διδασκαλία δεν δέχεται σενάρια καταστροφολογίας ούτε και αντίστοιχες μεταφυσικές προσδοκίες ευδαιμονίας. Απαξιώνουν παρόμοιες προοπτικές, που αυξάνουν αντί να μειώνουν το ανθρώπινο εγώ, που το αναδεικνύουν σε απόλυτο κυρίαρχο της ζωής μας, με όσα δεινά συσσωρεύει τούτο για την ανθρωπότητα και τον πλανήτη. Αντίθετα η Θεοσοφία δέχεται μια ατέρμονη, πρακτικά, ανθρώπινη παρουσία σε βαθμίδες εξέλιξης πολύ μεγάλης διάρκειας, σαν ουσιώδες συστατικό της όλης Δημιουργίας. Πολύ κατατοπιστικό για το θέμα αυτό είναι και το σεμινάριο για τη Μυστική Δοξασία της Ε.Π.Μπλαβάτσκι, που διεξάγεται στη Θεοσοφική Εταιρεία.

Μια αιφνίδια, λοιπόν, διακοπή της ανθρώπινης παρουσίας δεν είναι αποδεκτή από τον θεόσοφο, τη στιγμή που κάθε άτομο βρίσκεται σε διαφορετικό επίπεδο πνευματικής εξέλιξης, που απέχει παρασάγγας από το τέλειο, από εκείνο που δέχεται για όλους σαν μακρινό, βέβαια, σκοπό η θεοσοφική διδασκαλία. Η διακοπή της ζωής θα σήμαινε τελικά την απόλυτη αποτυχία της Δημιουργίας σαν προϊόν μια Αιώνιας Νοήμονος Πηγής.

Οι θεοσοφικές θέσεις εκφράζονται με δύο βασικές παραδοχές:

A) Η εξέλιξη συνεχίζεται μέχρις ότου τα πάντα αποκτήσουν την τέλεια μορφή τους και,

B) Το «Υπέρτατο» δεν λειτουργεί με κριτήρια «εγωικά». Δηλαδή δεν τιμωρεί ούτε επιβραβεύει με υπανθρώπινα, θα λέγαμε, κριτήρια, κάθε ατομική ή ομαδική προσωρινή αποτυχία ή επιτυχία

συμμόρφωσης προς το Σχέδιο εξέλιξης, που προβλέπεται από τον Συμπαντικό Νόμο.

Δεν έχουν λοιπόν θέση οι δοξασίες τύπου: «αρπαγής προς σωτηρία» και οι παρόμοιες των απανταχού φονταμενταλιστών, που δυστυχώς ανθίζουν ακόμη και σήμερα και τρέφουν τα μεταφυσικά σενάρια καταστροφολογίας. Το σημαντικό για τον θεόσοφο είναι να συνειδητοποιήσει με την εργασία επάνω στον εαυτό του, ότι στη ζωή ό,τι ονομάζουμε καλό ή κακό είναι αλληλένδετα, συνυπάρχουν κάθε στιγμή. Οι κρίσεις είναι κομμάτι της ζωής μας. Ποια λοιπόν θα πρέπει να είναι η στάση μας; Ας τονίσουμε δύο επιταγές.

1. Να προσπαθούμε, όσο μπορούμε, να μη γινήμαστε εμείς οι ίδιοι πρόξενοι κρίσεων, που βέβαια εύκολα λέγεται αλλά πάρα πολύ δύσκολα γίνεται πράξη.

2. Να είμαστε πάντοτε έτοιμοι να αντιμετωπίσουμε τις αναπόφευκτες κρίσεις στη ζωή μας.

Μια στάση που μας θωρακίζει από τις κρίσεις της καθημερινότητας, που είναι σίγουρα ουσιαστικές και όχι νεφελώδεις σαν τις προφητείες που στοχεύουν στον αποπροσανατολισμό μας. Μια στάση αντικειμενικότητας και αποστασιοποίησης από τη δίνη που δημιουργούν οι κρίσεις, και που μοιάζει αρκετά δυνατή για όσους δέχονται τη μετενσάρκωση και το κάρμα και που, συγχρόνως, μπορούν να λειτουργούν σαν τους σοφούς του Απολλώνειου του Τυαννέα, που «αισθάνονται τα προσιόντα» (τα εγγύς). Ας θυμηθούμε ολόκληρη τη ρήση: «Οι άνθρωποι γνωρίζουν τα παρόντα. Οι θεοί τα μέλλοντα. Σοφοί δε προσιόντων αισθάνονται».

Κατανοούντες λοιπόν ότι οι άνθρωποι της φυλής μας δεν είναι ακόμη σε υψηλά επίπεδα τελειότητας, ας δεχόμαστε την κοινωνία, τους ανθρώπους με τα προβλήματά τους. Όχι όμως για να ταυτιστούμε και εμείς στα ίδια χαμηλά επίπεδα, αλλά για να εκτελέσουμε το ύψιστο καθήκον του θεόσοφου, του κάθε πνευματικά ευαίσθητοποιημένου ανθρώπου. Το καθήκον της βοήθειας για ανόρθωση σε όποιον έχει ανάγκη, σε όποιον μπορεί να τη δεχθεί και ανάλογα με τις δυνάμεις του καθενός μας. Αυτό, νομίζω, μπορεί να μείνει σαν αποψινό μήνυμα. Το να συναισθανθούμε στα κατάβαθα της ψυχής μας το καθήκον μας για τη βοήθεια του πλησίον μας. Μια βοήθεια ηθικής και πνευματικής, κυρίως, φύσης, που μονάχα αν γεννηθεί μέσα μας η στοργή και η πραγματικά ανιδιοτελής αγάπη, μπορεί να αποδώσει τους πλούσιους καρπούς της. Αν η πίστη μας στη δημιουργία μιας παγκόσμιας αδελφότητας δεν είναι κούφια λόγια, αυτό ακριβώς είναι το Χρέος μας.

ΚΑΡΜΑ ΚΑΙ ΝΤΑΡΜΑ: Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥΣ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Linda Oliveira

(Παγκόσμια αντιπρόεδρος της Θ.Ε.)

(Ομιλία στη Θ.Ε. εν Ελλάδι, Ιούλιος 2009)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Όταν συμβαίνει κάτι πολύ σοβαρό στη ζωή ενός ατόμου, μερικές φορές ακούμε να λένε: Ε, ήταν το κάρμα του, ή, ήταν το κάρμα της! Ένα τέτοιο σχόλιο μπορεί κάλλιστα να υποδηλώνει ότι το άτομο τιμωρείται για κάποια πράξη του από το παρελθόν. Αλλά υπάρχουν πολλά περισσότερα πράγματα στη διδασκαλία για το κάρμα, από απλώς μια υπόνοια τιμωρίας. Η δημιουργία μιας ευρύτερης εικόνας του ζητήματος αυτού, θα μας διευκολύνει στη διερεύνησή του. Πολλοί άνθρωποι σήμερα μιλούν για την Ενότητα της ζωής. Πράγματι, οι διδασκαλίες της Άχρονης Σοφίας, που είναι σήμερα γνωστές σαν Θεοσοφία, παραδίδουν ότι το σύμπαν είναι Ένα Πράγμα, ότι είναι ζωντανό, νοήμον και πολυεπίπεδο, ότι αποτελείται από όντα που σχετίζονται μεταξύ τους και συμπορεύονται στην εξέλιξή τους προς μια ανώτερη ζωή ή κατάσταση συνειδητότητας. Επομένως, η θεοσοφική διδασκαλία δηλώνει ότι υπάρχει μια ενιαία, αδιαίρετη ολότητα στο σύμπαν. Κάθε ένας από εμάς είναι μια διαφορετική όψη αυτής της ολότητας και όχι χωριστά τμήματά της.

Λέγεται ότι το κάρμα είναι αναπόσπαστο τμήμα αυτής της ολότητας, αυτού του σύμπαντος. Όχι απλώς κάτι συμπαντικό, αλλά ΝΟΜΟΣ του σύμπαντος, μια αλυσίδα αιτιών που εκτείνεται τόσο πίσω στο άπειρο παρελθόν όσο και εμπρός, στο άπειρο μέλλον. Συνεπώς έχει ευρύτατη σημασία και εφαρμογή στη ζωή ολόκλη-

ρου του σύμπαντος. Επιδρά στα σωματίδια, τους γαλαξίες, τα ανθρώπινα όντα, τις κοινωνίες τους, τα έθνη κλπ.

Οι ιδέες που παρουσιάζονται σε αυτή την ομιλία προέρχονται από ποικίλες πηγές και απλώς σας τις παραθέτω, για να στοχαστείτε επάνω σε αυτές. Θα ασχοληθούμε με τρεις κύριους τομείς του ζητήματος.

1. Την κατανόηση του Κάρμα.

2. Ορισμένα κύρια χαρακτηριστικά του Καρμικού Νόμου σύμφωνα με τη θεοσοφική διδασκαλία.

3. Την εφαρμογή του Κάρμα και του Ντάρμα στην καθημερινή ζωή μας.

ΚΑΤΑΝΟΩΝΤΑΣ ΤΟ ΚΑΡΜΑ

Η εξήγηση του όρου

Η λέξη αυτή προέρχεται από τη σανσκριτική ρίζα *κρί* που σημαίνει «κάνω» ή «πράττω». Επομένως σχετίζεται με την κίνηση ή την πράξη. Δεν είναι κάτι στατικό. Με αυτή την έννοια, το κάρμα αφορά κάθε είδους πράξη ή δράση. Το κάρμα αναφερόταν πάντοτε ως νόμος. Οι ανθρώπινοι νόμοι μπορούν να θεωρηθούν ως κανόνες ελέγχου αλλά το κάρμα, όπως διδασκόμαστε, είναι ένας φυσικός νόμος. Ένας φυσικός νόμος είναι κάτι το διαφορετικό. Ένα είδος τακτικού χαρακτηριστικού της Φύσης όπως η βαρύτητα. Δεν επιβάλλεται από κάτι εξωτερικό αλλά είναι έμφυτο στη ζωή. Η Μαντάμ Μπλαβάτσκι δεν αποκαλούσε κάρμα έναν οποιοδήποτε νόμο, αλλά τον Υπέρτατο Νόμο του σύμπαντος. Τον αντιλαμβανόταν σαν νόμο που συνεχώς αποκαθιστά τη φυσιολογική αρμονική κατάσταση του κόσμου, όταν αυτή διαταράσσεται. Ας κρατήσουμε λοιπόν αυτή την μεγάλη εικόνα στο νου μας καθώς συνεχίζουμε την εξέταση του θέματος.

Θα μπορούσαμε ακόμη να θεωρήσουμε το κάρμα σαν μια «αρχή». Μια «αρχή» (σύμφωνα με το Συνοπτικό Αυστραλιανό Λεξικό της Οξφόρδης) μπορεί να περιγραφεί σαν «μία θεμελιώδης αλήθεια που συνιστά τη βάση της λογικής ή της δράσης». Ή θα μπορούσαμε επίσης να θεωρήσουμε το κάρμα σαν μια διαδικασία που διαπερνά ολόκληρο το σύμπαν, ένα σύμπαν που στην πραγματικότητα είναι Ένα Πράγμα με πολλές όψεις. Με τον τρόπο αυτό το κάρμα αφορά κάθε πράξη, κάθε δραστηριότητα και επομένως διαθέτει έναν «τύπο», μια «μορφή». Είναι επίσης μια διευθετούσα αρχή, νόμος ή διαδικασία και συνεπώς σχετίζεται με τη συνείδηση.

Πώς κατανοούμε το Κάρμα;

Υπάρχουν ποικίλα είδη κάρμα. Κάποτε υπήρχε ένα τραγούδι του Τζων Λένον με τίτλο: «*Το στιγμιαίο κάρμα θα σε αρπάξει*». Ακούγεται σαν κάτι που πρόκειται να σε σπρώξει ευθύς αμέσως να πράξεις κάτι! Μερικοί πιστεύουν ότι το κάρμα είναι μοιραίο, ότι τα γεγονότα που συμβαίνουν στη ζωή μας είναι αναπόφευκτα και προκαθορισμένα, πιθανόν κάτι σαν το οφθαλμό αντί οφθαλμού ή οδόντα αντί οδόντος. Φαίνεται όμως ότι γενικά δεν πρόκειται για κάτι τέτοιο. Για ποιο λόγο; Επειδή συνεχώς τροποποιούμε προηγούμενα αίτια με τις πράξεις μας, και το καρμικό αποτέλεσμα δεν έρχεται πάντοτε άμεσα. Στην πραγματικότητα, η θεοσοφική διδασκαλία παραδίδει ότι ίσως περάσουν αρκετές ζωές προτού εκδηλωθούν τα αποτελέσματα κάποιων πράξεών μας.

Ο τρίτος νόμος της Κίνησης του Νεύτωνα λέγει ότι για κάθε δράση υπάρχει μια ανάλογη και αντίθετη αντίδραση. Θα μπορούσε κανείς να σκεφθεί ότι το παραπάνω εξηγεί τον καρμικό νόμο, αλλά υπάρχει μια διαφορά. Ο Φήλιξ Λέϋτον, μέλος του Αμερικανικού Τμήματος της Θεοσοφικής Εταιρείας, έγραψε ότι οι τρεις νόμοι του Νεύτωνα για την Κίνηση αφορούν τη δύναμη, την ύλη και την κίνηση αλλά μόνο στο φυσικό πεδίο. Από την άλλη πλευρά, το κάρμα (είτε θεωρηθεί ως νόμος, αρχή ή διαδικασία) περιλαμβάνει στο πεδίο δράσης του λεπτότερα πεδία ύλης και όχι μόνο το φυσικό πεδίο, καθώς και άλλους τομείς όπως είναι τα συναισθήματα, τα κίνητρα, τα λεπτότερα πεδία συνείδησης. Φαίνεται λοιπόν ότι είναι κάτι πολύ πιο περίπλοκο.

Ποια είναι τα Αίτια

των Καρμικών Αποτελεσμάτων στη ζωή μας;

Μιλώντας γενικά, θα λέγαμε ότι τα γεγονότα που συμβαίνουν στη ζωή μας προέρχονται από αίτια που θέσαμε σε κίνηση κατά το παρελθόν. Αλλά κάθε πράξη μας είναι ένα νέο αίτιο και έτσι μπορούμε να δούμε νοερά μια συνεχώς εκτεινόμενη αλυσίδα πράξεων ή γεγονότων. Προχωρώντας, μπορούμε να τονίσουμε ότι είναι δύσκολο να εξετάσουμε το κάρμα χωρίς να εξετάσουμε παράλληλα ένα άλλο δίδαγμα της Άχρονης Σοφίας, που σχετίζεται πολύ στενά μαζί του. Δηλαδή την μετενσάρκωση, η οποία τοποθετεί το κάρμα σε μια ευρύτερη βάση και αξίζει να εξετασθεί. Λέγεται ότι ένα βαθύτερο τμήμα μας (που μπορούμε να το αποκαλέσουμε ψυχή) μετενσαρκώνεται σε διαδοχικές, διαφορετικές προσωπικότητες,

προκειμένου να διέλθει όλη την κλίμακα των ανθρώπινων εμπειριών προτού επιστρέψει τελικά στην Πηγή του, την πνευματική ουσία του. Εφόσον η μετενσάρκωση συνιστά μέρος της εξίσωσης, τότε μπορούμε να θεωρήσουμε ότι το κάρμα μας τροποποιείται συνεχώς διαμέσου πολλών βίων.

Συχνά σκεπτόμαστε για το κάρμα σαν «δικό μου» ατομικό κάρμα. Αλλά η Μαντάμ Μπλαβάτσκι, συν-ιδρύτρια της Θεοσοφικής Εταιρείας, έγραψε για το ομαδικό και το εθνικό κάρμα επίσης. Και άλλοι θεόσοφοι συγγραφείς έχουν συμπεριλάβει αυτή τη διδασκαλία στα κείμενά τους. Σύμφωνα με αυτήν, όχι μόνο βιώνουμε τις καρμικές συνέπειες των δικών μας παρελθουσών πράξεων αλλά, επίσης, αποτελούμε τμήμα του ομαδικού κάρμα του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντός μας, της πόλης μας, της χώρας μας, χωρίς να παραλείψουμε το ευρύτερο κάρμα, εκείνο του πλανήτη μας. Αυτό μας υπενθυμίζει την προσωπική μας ευθύνη σε όλους αυτούς τους τομείς – την οικογένεια, την κοινότητα, την πόλη, τη χώρα μας και τη Γη. Δεν λειτουργούμε σαν μεμονωμένα κύτταρα. Η κοσμική ζωή διαποτίζει όλες τις μορφές ζωής στον πλανήτη μας.

Αναλογία – Ένα παράδειγμα από τα Καιρικά Φαινόμενα

Είναι χρήσιμο μερικές φορές να υιοθετήσει κανείς μια εικόνα προκειμένου να κατανοήσει κάτι. Το παρακάτω αποτελεί εξαίρετη αναλογία που θα βοηθήσει στην εξήγηση των «καρμικών μας διεργασιών» Οραματισθείτε την ακόλουθη εικόνα από το κείμενο της Βιρτζίνια Χάνσον, (*Ρυθμική Επιστροφή του Κάρμα στην Αρμονία*):

«Οι διεργασίες του κάρμα μπορούν να συγκριθούν με την πολυπλοκότητα των καιρικών φαινομένων. Τεράστιες εκτάσεις υψηλών και χαμηλών βαρομετρικών διαπερνούν την ατμόσφαιρα, καταλαμβάνοντας το ένα τον χώρο του άλλου, προκαλώντας ανέμους και ποικίλες ατμοσφαιρικές συνθήκες. Η υγρασία υψώνεται από τη γη και σχηματίζει σύννεφα, που μπορεί να ταξιδέψουν εκατοντάδες μίλια μακριά προτού απελευθερώσουν σαν βροχή ή χιόνι την υγρασία που μεταφέρουν. Τα ρεύματα αέρος ψηλά επάνω από τη γη έχουν κάποια επίδραση, όπως και οι έρημοι που δημιουργήθηκαν αιώνες πριν από νομαδικές φυλές που έβοσκαν τα κοπάδια τους. Οι τσιμεντένιες θάλασσες στις σύγχρονες πόλεις διαδραματίζουν κάποιο ρόλο. Ο καιρός, σε μια δεδομένη ημέρα, σε ένα δεδομένο τόπο, είναι προϊόν συνδυασμού αμέτρητων παραγόντων, περασμέ-

νων και τωρινών, τοπικών και μακρινών, και νέες επιρροές συνεχώς εισέρχονται στο σύστημα τροποποιώντας το αποτέλεσμα».

Αν το καλοσκεφθούμε, πόσο συχνά μπορεί να δοθεί με απόλυτη ακρίβεια η πρόγνωση του καιρού; Έχουμε λοιπόν εδώ μια τρισδιάστατη, «φυσική» εικόνα, που μπορεί να μας βοηθήσει να σχηματίσουμε μια ιδέα για τον ολιστικό τρόπο με τον οποίο εργάζεται το κάρμα. Ωστόσο, ανέκαθεν λεγόταν ότι το κάρμα καλύπτει περισσότερες διαστάσεις διότι εργάζεται παράλληλα και σε λεπτότερα πεδία συνείδησης.

Πώς εξοφλείται το Κάρμα;

Αν το κάρμα αποτελεί μια υποκείμενη διαδικασία που διαπερνά ολόκληρο το σύμπαν, τότε κρίνεται απαραίτητη η ύπαρξη μιας ισχυρής κοσμικής «νοημοσύνης», που συνεχώς να αναπροσαρμόζει τις συνέπειες των δυνάμεων που τίθενται σε κίνηση από συγκεκριμένα αίτια. Όλες οι πράξεις (δηλαδή φυσικές, συναισθηματικές και νοητικές) ουσιαστικά λέγεται ότι «εντυπώνονται» στη συμπαντική συνείδηση και συνεχώς διευθετούνται σύμφωνα με τον Καρμικό Νόμο. Στις διδασκαλίες της Σοφίας παραδίδεται ότι ορισμένες ευφυείς οντότητες «καταγράφουν», κατά κάποιο τρόπο, τα γεγονότα στο Αστρικό φως, την αόρατη περιοχή που περιβάλλει τον πλανήτη μας.

Μπορούμε να φανταστούμε ένα είδος συνεχούς κοσμικής ταινίας που να παρέχει τη δυνατότητα μιας ανεξίτηλης καταγραφής όλων των πράξεων που έχουν ήδη γίνει, ή που θα γίνουν μελλοντικά. Αυτές οι ευφυείς οντότητες αποκλήθηκαν από την Έλενα Π. Μπλαβάτσκι, εκπρόσωποι του κάρμα. Αποκαλούνται επίσης «Λιπίκα», ένας όρος σανσκριτικός που παράγεται από τη ρίζα *lip*, η οποία σημαίνει «γράφω». Εξ αυτού οι Λιπίκα συχνά αναφέρονται ως καταγραφείς.

Στην πραγματικότητα, η λειτουργία της καρμικής διαδικασίας είναι αληθινά ιδιαίτερα «εμφανής», αλλά εμείς δεν έχουμε απαραίτητως τη δυνατότητα να την αντιληφθούμε μέχρις ότου υποστούμε μια οδυνηρή κατάσταση από κάποιο άμεσο αποτέλεσμα των δικών μας πράξεων. Όταν, για παράδειγμα, έχει ήδη μολυνθεί ένα ποτάμι. Μερικές φορές, μόνο κατόπιν μιας επαναλαμβανόμενης οδύνης, ή μιας μεγάλης θλίψης, ή της αναγνώρισης του πόνου που έχουμε προκαλέσει σε κάποιον άλλο, μπορεί κανείς να ελέγξει ή να τροποποιήσει ορισμένα πρότυπα συμπεριφοράς και δράσης.

ΚΥΡΙΕΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ

Ή ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΡΜΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΘΕΟΣΟΦΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ίσως τεθεί το ερώτημα: Ποιες είναι οι κύριες ιδιότητες αυτού του Νόμου, αυτής της αρχής ή της διαδικασίας που αποκαλούμε Κάρμα; Η καρμική διαδικασία είναι «ολιστική». Παρότι μπορεί να υπάρχει εκείνο που ονομάσαμε «ατομικό κάρμα», δεν είμαστε απομονωμένοι ούτε ενεργούμε έτσι. Θυμηθείτε τη δήλωση στην αρχή αυτής της ομιλίας, ότι το σύμπαν είναι Ένα Πράγμα. Οτιδήποτε κάνουμε επηρεάζει με κάποιο τρόπο τον πλανήτη. Δείτε πώς επηρέασαν ολόκληρο τον πλανήτη οι πρόσφατες τρομοκρατικές ενέργειες. Το κάρμα είναι απόλυτα «ρευστό» και «εύπλαστο», αναφέρει η Μαντάμ Μπλαβάτσκι.

Τα αποτελέσματα συνεχώς αναπροσαρμόζονται. Η καρμική διαδικασία δεν είναι γραμμική αλλά «πολυδιάστατη». Η Βιργίνια Χάνσον έγραψε: «Το κάρμα είναι επίσης πολυδιάστατο, όχι γραμμικό. Επηρεάζεται από τις πράξεις στο φυσικό, νοητικό και πνευματικό επίπεδο, σε όλα τα επίπεδα και πεδία της Φύσης. Ενεργοποιεί επιρροές τόσο από το μακρινό παρελθόν όσο και αυτής της στιγμής. Παρότι το μέλλον επηρεάζεται από το παρελθόν, δεν έχει ακόμη οριστικοποιηθεί. Είναι προϊόν αμέτρητων αιτίων».

Ακριβώς όπως το παράδειγμα με την πρόβλεψη του καιρού!

Το κάρμα είναι «ακριβές» και «νοήμον» (προσαρμόζει 'σοφά, με νοημοσύνη και δίκαια κάθε αποτέλεσμα στο αίτιό του' *(Το Κλειδί της Θεοσοφίας)*). Είναι «αντικειμενικό» ή «αμερόληπτο». Μπορούμε να πούμε ότι έχουμε καλό ή κακό κάρμα (και αυτό ίσως αποτελέσει ένα είδος δεισιδαιμονικής στάσης), αλλά αν το εξετάσουμε από ευρύτερη άποψη, υπάρχουν μόνο καρμικά αίτια και καρμικές προσαρμογές, ή εκείνα τα αποτελέσματα που επαναφέρουν την αρμονία. Έτσι, μπορούμε να συνοψίσουμε μερικά χαρακτηριστικά του Καρμικού Νόμου τονίζοντας ότι είναι ολιστικός, ρευστός και εύπλαστος, πολυδιάστατος, ακριβής και νοήμων, ουδέτερος ή αντικειμενικός.

Το κάρμα και το ντάρμα στην καθημερινή ζωή

Έχουμε ήδη μιλήσει για το ομαδικό και το ατομικό κάρμα. Έτσι, το κάρμα δεν εργάζεται μόνο συλλογικά αλλά βαθιά και

απόλυτα στα ατομικά ζητήματα επίσης. Επομένως, ας αναλύσουμε την παρουσίαση του θέματός μας μέσα από τις περιστάσεις της καθημερινής ζωής. Χρησιμοποιώντας μια καλλιτεχνική μεταφορά, ας σκεφθούμε τον εαυτό μας σαν άγαλμα σε διαδικασία σμίλευσης. Καθένας από εμάς είναι ένα δημιούργημα σε εξέλιξη, στη διαδικασία ενός ταξιδιού επιστροφής στην Πηγή μας. Άνθρωποι πιο προχωρημένοι στην ατραπό της επιστροφής, ή *pivritti marga*, μπορεί να εμπνέονται περισσότερο από τη συμπόνια, μια ηθική φύση, μια εκτίμηση του καλού, του αληθινού και του ωραίου, μια ασυνήθιστη Σοφία κλπ. Η διδασκαλία της μετενσάρκωσης παραδίδει ότι λειαίνουμε τον εαυτό μας διαμέσου πολλών βίων. Κατεργαζόμενοι τις αρνητικές μας όψεις και αποκαλύπτοντάς τις σταδιακά, σμιλεύουμε και γυαλίζουμε εκείνο που υπάρχει μέσα μας. Είναι δυνατόν να υπάρξει κάλλος και τέχνη σε κάθε πράξη μας, στις σχέσεις μας, στο εργασιακό περιβάλλον κλπ.

Η συγγραφέας Σίρλεϋ Νίκολσον τονίζει ότι δεν είναι δυνατόν να εξαλείψει κανείς τις επιρροές που έχουμε ενεργοποιήσει στο παρελθόν, αλλά μπορούμε να επιδράσουμε στην πορεία της ζωής μας οποιαδήποτε στιγμή, διοχετεύοντας «νέες ενέργειες προς νέες κατευθύνσεις». Η ομορφιά στις πράξεις μπορεί κάλλιστα να αποτελέσει μέρος αυτής της νέας ενέργειας που βοηθά την εσωτερική μας ανάπτυξη. Κατά συνέπεια μπορεί να τεθεί το ερώτημα: Υπάρχουν καρμικές καταστάσεις που να οδηγούν κυρίως στην εσωτερική ανάπτυξη ενός ανθρώπινου όντος; Αυτό απαιτεί εξέταση. Κάποιος ακροατής, ανταποκρινόμενος κάποτε με έμφαση σε αυτό το ερώτημα, είπε ότι η κατοχή πλούτου θα μπορούσε να παράγει ένα θετικό περιβάλλον για εσωτερική ανάπτυξη. Αλλά είναι σίγουρα έτσι;

Όπως παρατήρησε η Βιρτζίνια Χάνσον: «Λίγοι, πράγματι, φαίνονται ικανοί να ανταπεξέλθουν στις επιδράσεις του υπερβολικού πλούτου, δίχως να χρησιμοποιήσουν αρνητικά τις ευκαιρίες και τις υποχρεώσεις που προσφέρουν ή απαιτούν τα πλούτη». Συνεπώς, ο υπερβολικός πλούτος και η κοσμική δύναμη που τον ακολουθεί, δεν μπορούν να θεωρηθούν συνώνυμο των περιστάσεων που οδηγούν στην ανάπτυξη του εσώτερου ανθρώπου, που είναι η ανάπτυξη του ενός Πνεύματος. Ακόμη και λίγος πλούτος μπορεί να οδηγήσει σε προδιάθεση αναζήτησης περισσότερου πλούτου, εις βάρος της εσωτερικής ανάπτυξης του ατόμου.

Στο βιβλίο «Οι Επιστολές των Μαχάτμα στον Α.Π.Σίννεττ», ένας Ινδός πνευματικός διδάσκαλος ανέφερε κάποτε στον Α.Π.Σίννεττ, τα εξής: «Μόνο μέσα από τις δυσκολίες μπορούμε να ανακαλύψουμε τον αληθινό άνθρωπο». Υπάρχει κάποια αλήθεια σε αυτό; Προφανώς οι δυσκολίες παρέχουν ένα πλουσιότερο έδαφος για να λάβει χώρα μια τέτοια ανάπτυξη.

Επομένως είναι δυνατόν, όταν μας κτυπούν οι δυσκολίες, να τις αντιμετωπίσουμε με νοημοσύνη προκειμένου να κατανοήσουμε το δίδαγμα που κρατούν για εμάς, ακόμη και μετά το συμβάν; Οι καλύτερες καταστάσεις για εξόφληση κάρμα, πιθανόν να εξαρτώνται κυρίως όχι τόσο από τις δυσκολίες αλλά από την αντιληπτική μας ικανότητα. Ο Ζόζεφ Γκολντιστάιν, παραθέτοντας μια Βουδιστική άποψη για το κάρμα, έλεγε: «Η άμεση αντίληψή μας για τον τρόπο που λειτουργεί κάθε λεπτό ο καρμικός νόμος, μπορεί να αποτελέσει ένα ισχυρό κίνητρο να αναπτύξει κανείς καταστάσεις νοητικής επιδεξιότητας, που να μας προκαλέσουν ευτυχία εκείνη τη στιγμή αλλά και να παράγουν το φρούτο μελλοντικής ευημερίας». Αυτά τα λόγια μας οδηγούν στο ντάρμα, το επόμενο θέμα της σημερινής αναζήτησής μας.

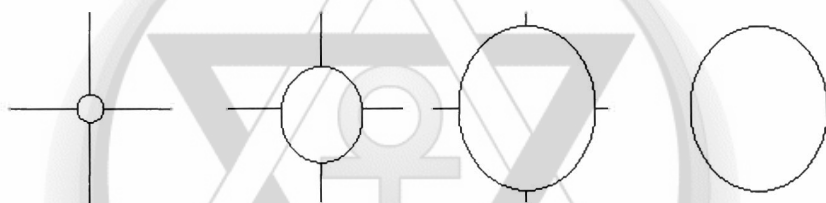
ΝΤΑΡΜΑ

Ο όρος συνήθως μεταφράζεται ως καθήκον, αλλά αυτή η ερμηνεία του δεν είναι επαρκής διότι το ντάρμα είναι πολλά περισσότερα. Είναι μια σανσκριτική λέξη που παράγεται από τη ρίζα dhrī, που σημαίνει 'εγκαθιστώ', 'διατηρώ', 'υποστηρίζω', 'κρατώ'. 'φέρω'. Το ντάρμα έχει πολλές αποχρώσεις έννοιας, συμπεριλαμβανομένης της θρησκευτικής, του χρέους, της δικαιοσύνης, της επιείκειας, της ορθότητας και της καλής διαγωγής. Συνεπώς ενέχει ισχυρές ηθικές διαστάσεις.

Εντούτοις έχει και μια δευτερεύουσα έννοια που πιθανόν να μην είναι πολύ γνωστή. Δηλαδή, «ουσιαστική ή χαρακτηριστική ποιότητα ή ιδιαιτερότητα». Μπορούμε έτσι να σκεφθούμε το ντάρμα σαν εκείνο που διατηρεί την ουσιαστική ή χαρακτηριστική ποιότητά μας, ή εγκαθιστά τον εαυτό μας στην Αλήθεια εκείνου που είμαστε. Συνεπώς το ντάρμα είναι εξαιρετικά πολύτιμο! Στην πραγματικότητα, το ντάρμα έχει περιγραφεί σαν η αλήθεια του όντος μας. Καθένας από εμάς έχει το δικό του ντάρμα, γνωστό ως svadharma.

Εφαρμόζοντας το Κάρμα και το Ντάρμα στην καθημερινή ζωή.

Έχει λεχθεί ότι κάρμα είναι εκείνο που διεγείρει και αποκρίνεται (ή το αίτιο και το αποτέλεσμα), και ντάρμα είναι η δύναμη της προσεκτικής μελέτης και απόφασης. Επομένως, αμφότερα το κάρμα και το ντάρμα είναι παρόντα στις επιλογές μας και τις πράξεις μας, σε οποιανδήποτε κατάσταση κι αν εμπλεκόμαστε. Το ντάρμα είναι παρόν τουλάχιστον εν δυνάμει σε όλες τις καταστάσεις, διότι κάρμα και ντάρμα σχετίζονται και δεν μπορούν να αποσυνδεθούν. Αλλά ποικίλλουν δραματικά οι περιπτώσεις κατά τις οποίες το ντάρμα είναι ουσιαστικά παρόν στη ζωή μας. Έχει λεχθεί ότι μπορούμε να σκεφτούμε το κάρμα σαν μια οριζόντια κατάσταση ή αναγκαιότητα, και το ντάρμα σαν μια κάθετη πιθανότητα. Στο ακόλουθο διάγραμμα, ο οριζόντιος άξονας αντιπροσωπεύει το κάρμα και ο κάθετος το ντάρμα.

Κάρμα = οι περιορισμοί μας,

ή Ντάρμα = επέκταση πέρα από τους περιορισμούς μας,

ή Κάρμα = το σημείο όπου βρισκόμαστε τώρα.

Ντάρμα = το σημείο όπου μπορούμε να βρεθούμε,

ή Κάρμα = οι περιορισμοί μας, τα όρια της ικανότητάς μας να αποκριθούμε σε μια κατάσταση.

Ντάρμα = υπερβαίνουμε τα όριά μας εκφράζοντας την ουσιαστική φύση μας, όπου μπορούμε να βρισκόμαστε

Επομένως, το να ζει κανείς αδιαλείπτως στο ντάρμα, μπορεί να θεωρηθεί σαν μια προοδευτική ανάπτυξη εκ των έσω, που σχετίζεται με την ανώτερη νοητική και πνευματική εξέλιξη. Το ντάρμα έχει επίσης μια ηθική διάσταση, διότι οποιαδήποτε πράξη αντανακλά την ουσιαστική μας φύση σαν ανθρώπινα όντα, ενέχει στο βάθος της ηθική. Ας εξετάσουμε το ντάρμα με πρακτικό τρόπο. Παρουσιάστηκε ποτέ στη ζωή σας ένα καθήκον που να φαινό-

ταν πολύ δύσκολο; Πιθανόν, από καιρού εις καιρόν, να νιώθουμε άσχημα μέσα στους δικούς μας περιορισμούς αλλά να βρίσκουμε το θάρρος να προχωρήσουμε σε ένα ιδιαίτερο καθήκον, να το διεκπεραιώσουμε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο γνωρίζοντας ότι έτσι, στην πορεία, έχουμε υπερβεί τα φυσιολογικά μας όρια. Το συγκεκριμένο καθήκον ίσως να έφερε μια μεγάλη αλλαγή στη ζωή μας. Αυτές είναι οι περιπτώσεις κατά τις οποίες επεκτεινόμαστε μέσα από αυτές τις κάθετες πιθανότητες, πλησιάζοντας περισσότερο εκείνο που είμαστε αληθινά.

Ας εξετάσουμε τις δυσκολίες και το ντάρμα. Για παράδειγμα, ας σκεφτούμε ένα άτομο που βρίσκεται στη φυλακή. Πιθανόν να επαναστατήσει και να αντιμετωπίσει τεράστιες δυσκολίες προσαρμογής στις νέες συνθήκες. Αλλά ο ίδιος φυλακισμένος ίσως κατορθώσει να στοχαστεί βαθιά, να χρησιμοποιήσει το χρόνο του στη φυλακή με τον καλύτερο δυνατό τρόπο που του επιτρέπει η κατάσταση περιορισμού του εκεί, και να αποβεί ένα καλύτερο άτομο. Σκεφθείτε τον Νέλσον Μαντέλα. Βγήκε από την φυλακή τελείως διαφορετικός άνθρωπος, και όχι το θυμωμένο άτομο που ήταν κάποτε. Δεν έγινε χειρότερος αλλά συνέχισε να αξιοποιεί τις ευκαιρίες που του δίνονταν να βοηθάει τον κόσμο. Αντιμετώπισε ορισμένες καρμικές δυσκολίες, αλλά θα μπορούσαμε να πούμε ότι με κάποιο τρόπο κατάφερε να στραφεί περισσότερο προς το εσωτερικό είναι του, την ουσιαστική του φύση, το ντάρμα του.

Έχει λεχθεί ότι το ντάρμα μας δεν είναι καθήκον προς τον εαυτό μας, την οικογένεια, τον εργοδότη μας, ή ακόμη και την πατρίδα μας χωριστά από τους άλλους. Μάλλον είναι καθήκον μας προς το σύνολο της ζωής, που διαπερνά επομένως τα πιο περιορισμένα καρμικά πρότυπα που κληρονομήσαμε. Επίσης, μερικές φορές το ντάρμα αποκαλείται 'δίκαιο καθήκον'.

Πέρα από άλλες κοινές ερμηνείες της λέξης, το ντάρμα μπορεί να θεωρηθεί ως:

- μια κάθετη πιθανότητα να επεκταθεί κανείς πέρα από τις περιοριστικές συνθήκες
- εγκατάσταση του εαυτού μας στο εσωτερικό είναι ή την ουσιαστική μας φύση, με ανάλογη συμπεριφορά
- ισχυρή ηθική διάσταση
- το καθήκον μας προς ολόκληρη τη ζωή, μέσω της συνειδητοποίησης των ανώτερων ιδιοτήτων μας όπως είναι η σοφή νοημοσύνη και η συμπόνια.

Το κάρμα και το ντάρμα μπορεί να φαίνονται σαν να βρίσκονται σε αντίθεση μεταξύ τους, ιδιαιτέρως όταν οι επιλογές μας, σε ορισμένες περιπτώσεις, πιθανόν να είναι περιορισμένες ή δύσκολες. Αλλά ένα μέλος μας από την Αμερική, ο Γουίλιαμ Μέτζγκερ, παρατήρησε ότι η αντίθεση μεταξύ των δύο θα έπρεπε να βιωθεί σαν χορός μάλλον, παρά πόλεμος! Σε έναν χορό παρατηρείται ότι η δυναμική θέληση και φαντασία του χορευτή συνεχώς μάχεται εναντίον της βαρύτητας. Αλλά ο χορευτής χρησιμοποιεί επίσης την βαρύτητα όπως και το πάτωμα για να ορίσει το πεδίο της ευχάριστης ή τραγικής αυτής μάχης. Το θέμα είναι ότι μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τους καρμικούς περιορισμούς μας σαν σημείο εκτίναξης, ώστε να πλησιάσουμε περισσότερο εκείνο που είμαστε πραγματικά. Μπορούμε να χορέψουμε με τις καταστάσεις, παρά να προκαλέσουμε την ένταση ενός πολέμου. Επομένως, καθώς προχωρούμε στην εξέταση των καρμικών αποτελεσμάτων, που προκλήθηκαν από αίτια τα οποία είχαν παλαιότερα τεθεί σε κίνηση, μας δίδεται μια υπέροχη «ευκαιρία» να πλησιάσουμε περισσότερο εκείνο που είμαστε εσωτερικά, να εγκαταστήσουμε τον εαυτό μας στην εσώτερη φύση μας. Εκδηλώνοντας το ντάρμα μας, το χρέος μας απέναντι σε ολόκληρη τη ζωή, βοηθάμε να προχωρήσει, έστω και ελαφρά, ο σκοπός της Μιας Ζωής.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ανακεφαλαιώνοντας, έχουμε ήδη εξετάσει αρκετά σημαντικά σημεία:

1. Την κατανόηση του κάρμα
2. Μερικά κύρια χαρακτηριστικά του καρμικού νόμου σύμφωνα με τη θεοσοφική διδασκαλία
3. Την εφαρμογή του κάρμα και του ντάρμα στην καθημερινή ζωή.

Το Κλειδί προς την Πνευματική Ζωή

Μια ενδιαφέρουσα σκέψη, χρήσιμη στην καθημερινή ζωή, εκφράστηκε με τον ακόλουθο τρόπο: «Το κλειδί προς την πνευματική ζωή είναι(...) η μετουσίωση του κάρμα σε ντάρμα» (Γουίλιαμ Μέτζγκερ). Έχει λεχθεί ότι οι καρμικές καταστάσεις μπορούν να

αντιμετωπιστούν δημιουργικά, όπως ένας χορός. Σε κάθε περίπτωση, σε όλη τη διάρκεια της ημέρας, μας παρέχεται μια μεγάλη ευκαιρία δημιουργίας, να αγκαλιάσουμε την κατάσταση με την αλήθεια του όντος μας και να αποκριθούμε ανάλογα. Μπορούμε λοιπόν να μετατρέψουμε τις επιπτώσεις του παρελθόντος σε προ-λούδιο ενός ευγενικού μέλλοντος, κατά το οποίο θα υπηρετήσουμε το σκοπό ενός ευρύτερου όλου. Όλοι είμαστε αδιάσπαστα ενωμένοι μεταξύ μας.

Έχει λεχθεί ότι κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να ανυψωθεί υπεράνω των ατομικών του σφαλμάτων δίχως να ανυψώσει, έστω λίγο, ολόκληρο το σώμα, του οποίου αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα. Κάθε κίνησή μας, κάθε πράξη μας, επηρεάζει όλα τα άλλα στοιχεία του κόσμου μας. Καθώς εμείς βελτιωνόμαστε σαν άνθρωποι, ο κόσμος μας ανυψώνεται λίγο περισσότερο. Ας ενεργούμε, λοιπόν, ολοένα περισσότερο από τη βαθύτερη φύση μας καθώς αρχίζουμε να μετουσιώνουμε το κάρμα σε ντάρμα.

Πηγές:

Australian Concise Oxford Dictionary

Barker, E. Trevor (comp. & transcr.), *The Mahatma Letters to A.P. Sinnett*

Blavatsky H.P., *The Key to Theosophy*

Hanson, Virginia (ed.), *Karma, Rhythmic Return to Harmony*

ΝΙΚΗ ΚΑΙ ΗΤΤΑ

Paulo Coelho

Ένας πολεμιστής του φωτός γνωρίζει τα πράγματα που έχουν αξία. Αποφασίζει τις πράξεις του βασιζόμενος στην έμπνευση και την πίστη. Ωστόσο τυχαίνει να συναντήσει ανθρώπους που τον παρακινούν να εμπλακεί σε μάχες που δεν του ανήκουν, σε πεδία μαχών που δεν γνωρίζει ή που δεν τον ενδιαφέρουν. Αυτοί θέλουν να αναμείξουν τον πολεμιστή του φωτός σε προκλήσεις που είναι σημαντικές μόνο γι' αυτούς. Πολλές φορές είναι άτομα κοντινά, που αγαπούν τον πολεμιστή και έχουν εμπιστοσύνη στη δύναμή του, αλλά ζουν έρμαιοι της αγωνίας και επομένως θέλουν με κάποιο τρόπο τη βοήθειά του. Τέτοιες στιγμές εκείνος χαμογελάει, αποδεικνύοντας την αγάπη του, αλλά δεν δέχεται την πρόκληση. Ένας πραγματικός πολεμιστής του φωτός επιλέγει πάντοτε το δικό του πεδίο μάχης.

Γνωρίζει την αξία της επιμονής και του θάρρους. Πολλές φορές, κατά τη διάρκεια της μάχης, δέχεται κυτπήματα που δεν περίμενε. Καταλαβαίνει πως στη διάρκεια του πολέμου ο εχθρός θα κερδίσει κάποιες μάχες. Όταν αυτό συμβαίνει, θρηνεί τους κόπους του και ξεκουράζεται για να ανακτήσει τις δυνάμεις του. Επιστρέφει, όμως, αμέσως για να πολεμήσει για τα όνειρά του. Γιατί όσο περισσότερο καιρό παραμένει μακριά, τόσο μεγαλύτερες θα είναι οι πιθανότητες να νιώσει αδύναμος, φοβισμένος, συνεσταλμένος. Όταν ένας ιππέας πέσει από το άλογο και δεν ξαναβεί στη σέλα μέσα σε ένα λεπτό, δεν θα ξαναβρεί ποτέ πια το κουράγιο να ιππεύσει.

Ο πολεμιστής του φωτός ξέρει να χάνει. Δεν χειρίζεται την ήττα με αδιαφορία, λέγοντας φράσεις όπως: «Καλά, δεν ήταν και τόσο σημαντικό πια», ή, «Για να είμαι ειλικρινής, ούτε που το ήθελα». Δέχεται την ήττα ως τέτοια και δεν προσπαθεί να τη μετατρέ-

ψει σε νίκη. Υπομένει τον πόνο των τραυμάτων, την αδιαφορία των φίλων, τη μοναξιά της απώλειας. Τέτοιες στιγμές λέει στον εαυτό του: «Πολέμησα για κάτι και δεν τα κατάφερα. Έχασα την πρώτη μάχη». Αυτή η φράση τού δίνει νέες δυνάμεις. Ξέρει πως κανείς δεν κερδίζει πάντοτε και είναι σε θέση να ξεχωρίσει τις σωστές πράξεις του από τα λάθη.

Όταν κερδίζει μια μάχη, το γιορτάζει. Η νίκη τού κόστισε δύσκολες στιγμές, νύχτες γεμάτες αμφιβολίες, ατέλειωτες ημέρες αναμονής. Από τον παλιό-παλιό καιρό, ο γιορτασμός ενός θριάμβου αποτελεί μέρος του τελετουργικού της ζωής. Ο γιορτασμός είναι ένα τελετουργικό του περάσματος. Οι σύντροφοι παραβρίσκονται στη χαρά του πολεμιστή και σκέφτονται:

«Γιατί φέρεται έτσι; Μπορεί να απογοητευτεί από την επόμενη μάχη. Μπορεί να τραβήξει τη μανία του εχθρού». Ο πολεμιστής όμως γνωρίζει το λόγο αυτής της κίνησής του. Απολαμβάνει το καλύτερο δώρο που η νίκη μπορεί να του δώσει: Την εμπιστοσύνη. Γιορτάζει σήμερα τη χθεσινή νίκη του, για να έχει περισσότερες δυνάμεις στην αυριανή μάχη.

Ένας πολεμιστής δεν αφήνει εκείνον που θέλει να του κάνει κακό, να τον συνοδεύσει. Πολύ περισσότερο, δεν θέλει να τον βλέπουν παρέα με εκείνους που επιθυμούν να τον «παρηγορήσουν». Αποφεύγει εκείνους που βρίσκονται δίπλα του μόνο σε περίπτωση ήττας. Αυτοί οι ψεύτικοι φίλοι θέλουν να αποδείξουν ότι η αδυναμία ανταμείβει. Φέρνουν πάντα κακές ειδήσεις. Προσπαθούν διαρκώς να καταστρέψουν την εμπιστοσύνη του πολεμιστή κάτω από το μανδύα της «αλληλεγγύης». Όταν τον βλέπουν πληγωμένο, ξεσπούν σε κλάματα αλλά βαθιά στην καρδιά τους είναι ευχαριστημένοι που ο πολεμιστής έχασε τη μάχη. Δεν καταλαβαίνουν ότι αυτό αποτελεί μέρος της σύγκρουσης. Οι πραγματικοί σύντροφοι ενός πολεμιστή βρίσκονται πάντα στο πλευρό του, τόσο στις δύσκολες όσο και στις ευνοϊκές στιγμές.

(Πηγή: Το Εγχειρίδιο του Πολεμιστή του Φωτός)

ΚΟΚΚΥΞ – Η Ιερή Κίστης

Βασίλης Ρένεσης
(Ομιλία στη στοά ΑΜΜΩΝΙΟΣ ΣΑΚΚΑΣ)

(Μέρος Ιον)

(Διατηρείται η γλώσσα του ομιλητή)

Η λέξις Κόκκυξ, ανατομικά προσδιορίζει το πυραμιδοειδές λείψανο της ουράς των θηλαστικών ζώων. Κείμενο εν συνεχεία του ιεροῦ οστού, αποτελεί το κάτω πέρας της σπονδυλικῆς στήλης, δια της οποίας τελείται σπονδή εκχεομένης φαιῆς ουσίας, προκειμένου να αναπαραχθούν τα είδη αυτών των θηλαστικών δια της ερωτικής των συνευρέσεως. Αυτή είναι η καθοδική πορεία της άλλως ονομαζόμενης, κατά την Ινδουιστικήν παράδοσιν, Κουνταλίनि, η οποία είναι ο πυρήνας της ρίζας κάθε σχηματοποιημένης υπαρχούσης οντότητος στο φυσικό πεδίο και δη, της ανθρώπινης.

Το ενεργό κέντρο Μουλαντάρα, όπως κατ' αυτούς ονομάζεται, όπου εδρεύει η ουσία Κουνταλίनि, είναι το αντίστοιχο του καθ' ημάς ονομαζόμενου κόκκυγος. Ομοίως, κόκκυξ ονομάζεται και το πτηνό κούκος. Εἰς την ελληνικήν μυθολογίαν, η πρώτη ιερογαμία, η συντελεσθείσα μεταξύ του Διός και της Ἥρας, έγινε λαμβάνων ο Δίας την μορφήν κούκου. Ἐκτοτε η Ἥρα φέρει εἰς το σκήπτρο της συμβολικῶς έναν κόκκυγα, δηλαδή έναν κούκο. Δύναται λοιπόν να υποθέσει κάποιος ὅτι πρόκειται για νύξη, ὑπὸ των μυθογράφων, περὶ της νοηματικῆς σχέσεως που ὑπάρχει μεταξύ αυτών των δύο. Του πτηνοῦ κόκκυγος και του ιεροῦ οστού.

Ὡς γνωστόν, δια τους εντρυφήσαντες εἰς τον εσωτερισμόν της ανατολῆς, όπου τα πράγματα αναφορικά με την ανθρώπινη ιδιοσυστασία εἶναι δοσμένα ἀνευ περιστροφῶν στο θεωρητικό τους ὑπόβαθρον, ἐξαιρουμένης της μυθολογικῆς των συνθέσεως, η ανοδική πορεία της κουνταλίनि (λέξις σημαίνουσα δύναμις διάπυρος, κα-

λουμένη άλλως και Πύρινος Όφης) προς τον εγκέφαλον, επιφέρει την σύνθεσιν ενός ανώτερου σώματος, του λεγόμενου αστρικού σώματος. Το Κα κατά τους αρχαίους Αιγυπτίους, συγγενές ηχητικά με τον εκβαλλόμενο ήχο του πτηνού κόκκυγος.

Δια του σώματος τούτου, το υποδιαιρούμενο εις επτά διαβαθμίσεις, ο άνθρωπος αποκτά εμπειρία της ενώσεως του με τα εσώτερα πνευματικά πεδία του σύμπαντος κόσμου, που τον περιβάλλει και τον περιέχει ως αναπόσπαστο μέρος της συνολικής του υπάρξεως. Βεβαίως, κάθε άνθρωπος έχει την δυνατότητα εν δυνάμει να αναπτυχθεί πέραν των φυσικών υποκειμενικών του ορίων, εναρμονίζοντας τον εαυτό του κατά τας επιταγάς του θείου νόμου, που ορίζει τον τρόπον δια του οποίου δύναται τις να πραγματώσει τοιαύτην ανύψωσιν, δεδομένου ότι βασική προϋπόθεσις είναι η κάθαρσις εκάστου ημών, προ της διελεύσεώς μας από την θύρα την άγουσα εις το επέκεινα, προς αποφυγήν δυσαρμονικής σχέσεως μεθ' αυτού.

Δια τον λόγο τοιαύτης αποφυγής, η μύησις απαιτούσε και απαιτεί χρόνο εσωτερικής καθάρσεως εκ των μιαρών επίκτητων αλλότριων στοιχείων, τα οποία προσεταιριζόμαστε εν τη πορεία του βίου μας, συνήθως εν τη αγνοία μας, απωλέσαντες την αγνότητά μας, δια της οποίας και μόνο δυνάμεθα να γίνουμε κοινωνοί μετά του Αγίου Πνεύματος και συνειδητά ευσυνειδήτοι συν-λειτουργοί, προάγοντας τοιουτοτρόπως το θείον σχέδιον της εξελίξεως της ανθρωπίνης φυλής, λαμβάνοντας την εντολή και το χρίσμα εκ των άνω.

Κατά τας μαρτυρίας όσων είδαν το θείον και επισφράγισαν δια των θεωριών τους τας θείας εντολάς και την σοφίαν του Θεού, διαδίδοντας καθ' ημάς ανεξαρτήτως φυλής, πολιτισμού και θρησκεύματος κατά τους ιστορικούς χρόνους της εξελικτικής νοήμονος πορείας της ανθρωπότητας, ο υπάρχων σύμπαν κόσμος δομείται υπό της ουσίας του θείου Υπέρ Όντος, η οποία συντιθέμενη εκπέμπει ακτινοβολίας και ήχους. Ήχους αρχετυπικούς και κωδικοποιημένους, σε σχήματα ιδεών απλών και πολύπλοκων, ενεχόντων ρυθμούς και συνδυατική αρμονία, συνθέτοντας τας διαφόρους διαβαθμίσεις του σύμπαντος κόσμου.

Αυτών των διαβαθμίσεων που καλούμε υλικόν, τριών αιθερικών, αστρικόν, νοητικόν και του ανώτερου όλων των προαναφερθεισών πνευματικού κόσμου, επτά εν των συνόλω, των καθοριζόμενων εκ της ηχητικής των κραδασμικής παλμοδότησης των μορίων που συνθέτουν έκαστον αυτών, εις συνομοταξίας συγγενείς εις την διαβάθμισιν των κοσμικών οκτάβων, κατά τον μουσικόν όρον. Επ'

αυτής της αρχής στηρίζεται η πρακτική μαγεία. Εις την γνώσιν και χρήσιν αρχετυπικών ήχων δυνάμεως. Η γλώσσα λαών γαλουχημένων με το νέκταρ της ΑΥΜ βρώσεως, προσδίδει σ' αυτούς την δυνατότητα ασκήσεως πνευματικών επιρροών εις τα μέλη των, δια της νοηματικής αρτιότητας αυτής, μεταδίδοντάς τους την θείαν κοινωνίαν. Την επί κοινού νου δηλαδή ενοποίησίν της εις ένα σώμα νομοτελούς συνυπάρξεως των μελών των μετά του θείου πνεύματος, δια της από κοινού εκστάσεως προ Αυτό.

Τοιούτοι λαοί με βαθιές πολιτισμικές ρίζες των ιστορικών συγκυριών, ως οι Έλληνες, οι Αιγύπτιοι, οι Δραβίδες ως και οι Σίνες και εν γένει τα Άρια και Σημιτικά φύλα, συνέθεσαν και διατήρησαν την γλώσσα των βάσει αρχετυπικών ήχων. Κύριοι συντελεστές αυτής της δραστηριότητος, βεβαίως, ήσαν οι γνήσιοι ιεροφάντες. Τοιουτοτρόπως, η λέξις ΚΑ, η προφορά της οποίας παράγει χαμηλόν κραδασμικόν ήχον, προσδιορίζει χαμηλής συχνότητος σωματίδια, όπως τα του υλικού πεδίου, εκ του οποίου αναβλύζει ως εκπηγής δυνάμεως η έγκλειστος εν αυτώ Κουνταλίτι.

Παραδείγματος χάριν, η λέξις ΚΑΚΟ όπου ο αναδιπλασιασμός συγγενών φθόγγων μεταξύ των που συνθέτουν την λέξιν, ορίζει ενδεχομένως την ελαχίστην ηχητικήν απορροήν εκ της δράσεως σωματιδίων ύλης, ως είναι τα απόβλητα οργανικού τινός συνόλου. Αντιθέτως, η λέξις ΚΑΛΟ ενέχει εν τη συνθέσει της, εκτός του φθόγγου ΚΑ και τον φθόγγον ΛΟ, ο οποίος ανήκει εις άλλην ηχητικήν διαβάθμισιν. Ο φθόγγος Λα, αντιστοίχου διαβαθμίσεως με τον φθόγγον ΛΟ και ανώτερος αυτού, αναγραμματιζόμενος μετατρέπεται σε ΑΛ. Άρθρον εν χρήσει υπό των Αράβων, του οποίου έτερος τύπος είναι ο φθόγγος ΕΛ. ΕΛ καλείται ο ύψιστος των θεών παρά των Φοινίκων, λατρευόμενος εν Τύρω και Βύβλω.

Η ελληνική λέξις ελελίχτων σημαίνει ο σείων την γην. Εδώ έχουμε διπλασιασμόν αρχικώς του φθόγγου ΕΛ και ακολούθως το τρίτο συνθετικό της λέξεως ΧΘΩΝ, που ορίζει την γην, την άλλως ονομαζόμενη ΔΑ, την υλικήν δηλαδή διαβάθμισιν του σύμπαντος κόσμου. Αυτός λοιπόν που σείει την γην, είναι το εντός αυτής ενυπάρχον πνεύμα του ΕΛ. Η δε λέξις ΛΑΑ σημαίνει την πέτραν. Εκ του φθόγγου ΕΛ και της λέξεως ΛΑΑ παράγεται το τοπωνύμιον ΕΛΛΑΣ, όπερ σημαίνει ο ΕΛ εις την ΛΑΑ. Δηλαδή το πνεύμα της γης, της ΔΑ Μήτηρ. Ας μην ξεχνάμε ότι προς επικουρίαν της θείας δυνάμεως σε εμπολέμους συρράξεις, οι Έλληνες μαχηταί επικαλούντο το θεϊόν δια του αλαλαγμού, καλουμένου και ΕΛΕΛΕΥ.

Το ΚΑ λοιπόν σηματοδοτεί το φυσικόν παχυλόν σώμα, εντός του οποίου ο πυρήν ΛΑ ή ΕΛ, δραστηριοποιούμενος και κατευθυνόμενος προς τα άνω επί της κεφαλής, διαμέσου τριών βασιικών οδών, διέπων και διεγείρων εν τη πορεία του τα κατά μήκος της σπονδυλικής στήλης υποκείμενα ενεργειακά κέντρα, τα γνωστά και ως τσάκρας, επτά τον αριθμό εν συνόλω, επιφέρει την γέννησιν του αστρικού μας σώματος, εφάμιλλου του μυθικού Χρυσόμαλλου Δέρατος και του Αιθή πέπλου του Ηρακλέους. Το ΚΑ θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως κίστης (κιβώτιον ή είδος καλάθου), εντός της οποίας είναι έγκλειστον το πνεύμα του ΕΛ ως πύρινος όφης.

Παρά τοις μύσταις, ο όφης υπήρξε πάντοτε το σύμβολον της λογικής και της φρονήσεως τού εν εκάστω ανθρώπου ενυπάρχοντος ενστίκτου, το οποίον ωθεί αυτόν προς την πρόοδον και επιδιώξιν της ανωτέρας γνώσεως, αίτινες άγουνσι τους ανθρώπους βαθμηδόν

προς την πνευματικήν τελείωσιν και την προσέγγισιν μετά των θεών, θεωρουμένων ως των ενσυνειδήτων οντοτήτων, οι οποίοι είναι επιφορτισμένοι να δημιουργήσουν την τάξιν εκ του χάους και να κυβερνήσουν ιεραρχικώς τον κόσμον.

Ο ΕΛ είναι το πυρ της Εστίας. Το πνεύμα του Ηφαίστου. Αυτού, δηλαδή, που άφει, που ανάβει την Εστίαν. Είναι έκδηλος η σχέσης του Ηφαίστου με την χθόνια πνευματικήν δύναμιν του ΕΛ, που συμβολίζεται υπό του όφεως εκ της γεννήσεως τού υπ' αυτού σπέρματος του Εριχθόνιου, όταν, κυριευόμενος εκ πάθους ερωτικού προς την Αθηνά, αποφυγούσα αυτόν, το σπέρμα του εκχύθη επί του μηρού της και, ως λέγει ο μύθος, εκείνη μισαχθείσα ερίω απομάξασα τον γόνον, εις γην έρριψεν. Εξ ου και το όνομα Εριχθόνιος υπό μίαν έννοιαν. Το εκ της γης προελθόν παιδίον έλαβεν η Αθηνά

και ανέθρεψεν εν αγνοία των θεώ, απέκρυσεν δε αυτό εντός κιβωτίου (κίστεως) μεθ' ενός ή δύο όφεων προς διαφύλαξιν, και το παρέδωκεν εις τας θυγατέρας του Κέκροπος. Άγλαυρον, Έρσιν και Πάνδροσον, συστήσασα εις αυτάς να μην ανοιζωσι την κίστην.

Αι θυγατέραι όμως του Κέκροπος, παρά την εντολήν, ήνοιξαν την κίστην και ιδούσαι τον παιδα περιελισσόμενον υπό του όφεως, κατάπληκται ερρίφθησαν από του βράχου της Ακροπόλεως. Ο Εριχθόνιος παρέμεινεν εις το ιερόν της Αθηνάς και ανδρωθείς έλαβε παρά του άνακτος Κέκροπος την αρχήν της Αττικής, ή άλλως εγέννετο βασιλεύς εκδιώξας τον Αμφικτύονα. Ούτος ήταν ο ιδρυτής της εορτής των Παναθηναίων, αφιερώσας εις την μήτηρ αυτού Αθηνά, το εν τη Ακρόπολη ξόανό της. Κατά την εορτήν ετελούντο οι ιππικοί αγώνες, οι αρχαιότεροι πάντων των αγωνισμάτων, αποδοιδόμενης της ιδρύσεώς των εις τον μυθικόν Εριχθόνιον. Εν Αθήναις μυθολογείτο ότι η Αθηνά εδίδαξε τον Εριχθόνιον να ζευγνύει τους ίππους εις τα άρματα, φροντίζουσα εν γένει δια την ανατροφήν του.

Αι ιεραί λεγόμεναι κίσται ήσαν κατά κανόνα τελετουργικαί, πάντοτε πεπλεγμέναι εξ ιτέας και ουχί μεταλλικαί, ή εκ ξύλου, εκλούντο δε ενίοτε καίται. Συνήθως ήταν μετρίων διαστάσεων, φερόμεναι ευκόλως υπό ενός ανθρώπου. Ο ιερός λειτουργός, όστις είχε το αξίωμα τούτο, εκαλείτο κιστοφόρος. Η ιερά κίστης, η έχουσα κάλυμμα, εχρησίμευε προς διαφύλαξιν των ιερών και μυστηριωδών αντικειμένων, των οποίων η αποκάλυψις εις τους μύστας απετέλη την ουσιώδην πράξιν πασών των μνήσεων, όστις εκαλείτο παράδοσις των ιερών και ήτις ήτο είδος τι θείας μεταλήψεως ή κοινωνίας, διότι μεταξύ των αντικειμένων της κίστεως υπήρχον και πλακούντια, των οποίων εγεύοντο οι μεμνημένοι.

Αι πρώται μαρτυρίαι περί της κίστεως ως ιερού σκεύους απαντώσι παρά Δημοσθένη και Θεοκρίτω, δια της λατρείας του Σαβαζίου. Τω όντι, η κίστης εισήχθη εις την λατρείαν του Διονύσου εν Ελλάδι μετά της εισαγωγής του Βασσαρέως, ή Σαβαζίου Διονύσου της Μικράς Ασίας. Δια τούτο και οι ιεραί κίσται φέρουνσι το έμβλημα της ασιατικής ταύτης προελεύσεως. Όφιν, δηλαδή, φυλάσσοντα την Διονυσιακή κίστην. Απόδειξιν τούτου παρέχουνσι τα αρχαιότατα νομίσματα του Αδαμντίου της Μικράς Ασίας, τα λεγόμενα κιστοφόρα. Η κίστης ήτις εχρησιμοποιείτο κατά τα Διονυσιακά μυστήρια περιείχε πλην του ζωντανού όφεως και καρπούς ροιάς (δη-

λαδή ροδιάς), στελέχη νάρθηκος, κλάδους κισσού και πλακούντια εν σχήματι καρδιάς, τα οποία ονομάζονται καρδίαι. Σημειωτέον ότι εκ νάρθηκος ήτο το καλαμοειδές στέλεχος, εντός του οποίου ο Προμηθεύς μετέφερε την κλαπείσα ιερά φλόγα υπό των Ολυμπίων, δωρήσας ταύτην εις τους ανθρώπους προς διευκόλυνσιν της προοδευτικής εξελίξεώς των, τιμωρούμενος δια τούτο υπό του Διός, κλπ, κλπ. Άξιον προσοχής επίσης είναι το γεγονός ότι ροιά ονομάζεται είδος μήκωνος, παπαρούνας, δεδομένου ότι κατά τας μυήσεις φημολογείτο η χρήσις ψυχοτροπικών ουσιών, λελογισμένως δοθέντων υπό των ιερέων εις τους νεότευκτους μύστας, ως ήτο και ο κυκεών εις τα Ελευσίνια μυστήρια.

Η ιερά κίστης όμως ανήκει περισσότερον εις την λατρείαν της Δήμητρος. Εις τους ζωγραφικούς πίνακας του Πολυγνώτου, εν τη Λέσχη των Δελφών, η Κλεοβεία, ήτις έφερεν εκ Πάρου εις Θάσον τα μυστήρια της Δήμητρος, παρίστατο κρατούσα επί των γονάτων αυτής την κίστην ήτις εχρησίμευε κατά τα μυήσεις, ως περιγράφει ο Πανσανίας. Είναι η αρχαιότερα μαρτυρία περί της δημητριακής κίστεως.

Ο Κλήμης ο Αλεξανδρεύς αναφέρει ότι η κίστης εχρησιμοποιείτο κατά την μυστικήν λατρείαν της Θέμιδος, της Αφροδίτης της Κύπρου και των Καβειριών. Ο Απουλΐιος αναφέρει ότι εφέρετο αυτή επισήμως κατά την μεγάλην παρέλασιν της Ίσιδος.

Επί της εξωτερικής όψεως αναθηματικού βωμού εν Ρώμη, του ναού της Ίσιδος, παρίσταται κίστης στρογγύλη και κλειστή, πέριξ της οποίας ελίσσεται όφίς με ημισέληνο και στάχυα.

(Συνεχίζεται)

ΟΙ ΕΠΤΑ ΑΚΤΙΝΕΣ

Μπέντζαμιν Κρεμ
(Μεταφρ.: Αλέξανδρος Μπουσουλέγκας)

Η εσωτερική επιστήμη διδάσκει ότι επτά ρεύματα ενέργειας, οι «Ακτίνες», μέσω αλληλεπίδρασης σε άπειρες διαφορετικές συχνότητες δημιουργούν τα πάντα μέσα στο σύμπαν. Κάθε ακτίνα είναι η έκφραση μιας μεγάλης κοσμικής ζωής, που κυκλικά ή περιοδικά δείχνει τη μοναδική ενεργειακή ποιότητά της μέσα από οχήματα στα οποία εκδηλώνεται, είτε αυτά είναι ένας κόκκος άμμου, ένας άνθρωπος, ένας πλανήτης ή ένα ολόκληρο ηλιακό σύστημα. Όταν λέμε ότι ένας άνθρωπος, ένα έθνος ή ένας πλανήτης ανήκει στην πρώτη ή τη δεύτερη ακτίνα, εννοούμε ότι ελέγχονται από αυτή την ακτίνα ή εκφράζουν την ποιότητά της.

Η ιδέα της επτάδας βρίσκεται σε πολλά επίπεδα και κλάδους της ζωής μας. Τα επτά χρώματα του ουράνιου τόξου, οι επτά νότες της μουσικής κλίμακας, τα επτά πεδία της ύπαρξης, οι επτά ιεροί πλανήτες κλπ. Κατά ανάλογο τρόπο, υπάρχουν επτά τύποι-ακτίνες ανθρώπων. Τρεις είναι οι πρωτογενείς ακτίνες ή ακτίνες όψεως και τέσσερις οι δευτερεύουσες, ή ακτίνες ιδιότητας. Συνήθως αυτές περιγράφονται ως εξής:

Ακτίνες όψεως

Πρώτη ακτίνα = Δύναμη, θέληση, σκοπός

Δεύτερη ακτίνα = Αγάπη, σοφία

Τρίτη ακτίνα = Ενεργός ή δημιουργική νοημοσύνη

Ακτίνες ιδιότητας

Τέταρτη ακτίνα = Αρμονία μέσω σύγκρουσης, ομορφιά, τέχνη

Πέμπτη ακτίνα = Συγκεκριμένη γνώση ή επιστήμη

Έκτη ακτίνα = Αφηρημένος ιδεαλισμός, αφοσίωση, υπηρεσία

Έβδομη ακτίνα = Τελετουργική τάξη, οργάνωση

Πώς επηρεάζουν αυτές οι ακτίνες το μέσο άτομο; Όλοι βασικά κυβερνούμαστε από τις δυνάμεις πέντε ακτίνων: Την ακτίνα της ψυχής που παραμένει ίδια για αναρίθμητους αιώνες. Την ακτίνα της προσωπικότητας που ποικίλλει από ζωή σε ζωή μέχρις ότου αναπτυχθούν όλες οι ιδιότητες. Την ακτίνα που κυβερνά το νοητικό μας σώμα, την ακτίνα που κυβερνά το αστρικό-συγκινησιακό μας σώμα και την ακτίνα του φυσικού σώματος, περιλαμβανομένου του εγκεφάλου. Όλες αυτές ποικίλλουν κυκλικά και καθεμία λειτουργεί κυρίως μέσω ενός ενεργειακού κέντρου ή τσάκρα. Καθορίζουν τη φυσική δομή ή εμφάνιση, την αστρική-συγκινησιακή φύση και την ποιότητα της νοητικής μονάδας, μας προδιαθέτουν σε κάποιες νοητικές στάσεις, κάποιες δυναμικές ή αδυναμίες, τις οποίες αποκαλούμε αρετές και ελαττώματα των ακτίνων.

Για παράδειγμα, η Πρώτη ακτίνα της θέληση ή δύναμης έχει ισχύ, επιμονή και εύρος απόψεων. Τα ελαττώματά της, όμως, περιλαμβάνουν περηφάνια, φιλοδοξία, πείσμα και επιθυμία να ελέγχει άλλους. Η Δεύτερη ακτίνα της αγάπης, σοφίας έχει την ποιότητα της αγάπης, της συμπάθειας, της ικανότητας να βλέπει την άποψη του άλλου, δηλαδή της κατανόησης. Από την άλλη πλευρά, όμως, μπορεί να προκαλέσει στους άλλους αδιαφορία, εγωισμό και υποψία, σύμφωνα με τον φορέα μέσα από τον οποίο εργάζεται. Η ψυχή εκφράζει μόνο τις αρετές κάθε ακτίνας ενώ η ατελής προσωπικότητα εκφράζει, περισσότερο ή λιγότερο, τα ελαττώματά της. Σκοπός της εξέλιξης είναι να μετατρέψουμε ή μετουσιώσουμε αυτά τα ελαττώματα στην υψηλότερη όψη των αρετών.

Ποια είναι η αξία του να γνωρίζουμε τις ακτίνες που εκδηλώνονται μέσα από εμάς; Η γνώση των ακτίνων ενός ατόμου, του δίνει τη δυνατότητα να κατανοήσει τα δυνατά του σημεία και τους περιορισμούς του, τη γραμμή της ελάχιστης δύναμης σε αυτό το βίο του και, επίσης, μια κατανόηση των γεφυρών και των φραγμών μεταξύ του ιδίου και των άλλων. Εκείνοι που επηρεάζονται από όμοιες ακτίνες, τείνουν να βλέπουν τα πράγματα από την ίδια σκοπιά, να έχουν την ίδια προσέγγιση στη ζωή. Ενώ εκείνοι που ανήκουν σε ανόμοιες ακτίνες, δύσκολα κατανοούν τις θέσεις του άλλου ή το τι εννοούν κλπ. Είναι φανερό πολλές φορές, ότι αυτός ο παράγοντας επηρεάζει την ποιότητα της έγγαμης ζωής, ή πώς λειτουργούν οι σχέσεις γονέων-παιδιών.

Είναι αυτή μια καινούργια προσέγγιση στην ψυχολογία μας; Πράγματι, η σύγχρονη επιστήμη της ψυχολογίας είναι στη νηπιακή της ηλικία. Ζητά να καταλάβει τη λειτουργία της ανθρώπινης ψυχής και να ανακουφίσει τα συμπτώματα του άγχους και της δυσλειτουργίας. Αλλά μέχρι να γίνει αντιληπτό ότι ο άνθρωπος είναι μια ψυχή σε ενσάρκωση, που κυβερνάται από συγκεκριμένες επιρροές ακτίνων, η προσπάθεια αυτή θα παραμείνει στο σκοτάδι. Η ψυχή είναι που καθορίζει τις ακτίνες της προσωπικότητας και των άλλων οχημάτων της. Η νέα ψυχολογία, δηλαδή η εσωτερική, μπορεί να ξεκινήσει από την παρακάτω πρόταση για έρευνα και στοχασμό.

Αν οι ακτίνες εκδηλώνονται μέσω καθετί στη δημιουργία, πώς λειτουργεί αυτό σε ένα επίπεδο ευρύτερο του ανθρώπου; Για παράδειγμα, κάθε έθνος κυβερνάται από δύο ακτίνες. Την ακτίνα της ψυχής, που εκφράζει τα ύψιστα, αν και ανεκδήλωτα ακόμη, ιδανικά του έθνους και την ακτίνα της προσωπικότητας, που κυβερνά τις εγωιστικές εθνικές επιθυμίες του λαού. Το να δούμε την ιστορία κατανοώντας τις ακτίνες που κυβερνούν τα έθνη και τις φυλές, είναι το να τη διαβάσουμε κάτω από εντελώς νέο φως. Έτσι γίνεται φανερό γιατί ορισμένα έθνη είναι σύμμαχοι ενώ άλλα έχουν πολύ λίγα κοινά σημεία και, παραδοσιακά, είναι εχθρικά μεταξύ τους. Ή, γιατί ιδιαίτερες ιδέες, κινήματα και θρησκείες ανθούν σε μια περίοδο και φθίνουν σε μια άλλη. Γιατί μερικές χώρες αναδύονται σε μια εποχή και κυριαρχούν στον κόσμο ενώ άλλες είναι αδρανείς, περιμένοντας το δικό τους χρόνο αφύπνισης, μέσω του ερεθίσματος μιας εισερχόμενης ακτίνας.

Τι σημαίνει εισερχόμενη ακτίνα; Όπως καθετί στο σύμπαν, οι ακτίνες έχουν περιόδους δραστηριότητας και αδράνειας. Αμνηστία και πλημμυρίδα. Στην περίπτωση των ακτίνων, αυτοί οι κύκλοι καλύπτουν χιλιάδες χρόνια και καθορίζονται από το Σχέδιο του Λόγου.

Ποια ακτίνα ή ακτίνες εκδηλώνονται αυτή την εποχή και τι επίδραση έχει αυτό στην ανθρωπότητα; Η Έβδομη ακτίνα της τελετουργικής τάξης ή τελετουργίας έρχεται σε εκδήλωση από το 1675, ενώ η Έκτη, του αφηρημένου ιδεαλισμού και της αφοσίωσης, απο-

χωρεί σταδιακά από το 1625. Τα τωρινά προβλήματά μας είναι αποτέλεσμα του γεγονότος ότι αυτές οι δύο πολύ ισχυρές ενέργειες λειτουργούν ταυτόχρονα και με την ίδια δυναμικότητα περίπου. Ως συνέπεια, ο κόσμος διαιρείται πολιτικά, οικονομικά, θρησκευτικά και κοινωνικά σε δύο κύριες ομάδες που βρίσκονται σε σύγκρουση σε όλο τον κόσμο. Αφενός υπάρχουν οι υπέρμαχοι της προσέγγισης της Έκτης ακτίνας οι οποίοι, λόγω αγάπης στον παλαιό τύπο ζωής, κρατιούνται από τις φθαρμένες δομές παλεύοντας στο τελευταίο χαράκωμα για τη συντήρησή τους.

Η ομάδα αυτή σχηματίζει τις συντηρητικές και αντιδραστικές δυνάμεις σε όλα τα πεδία, παντού στον κόσμο. Οι άλλες, ή προοδευτικές δυνάμεις, είναι εκείνες που διαθέτουν την ικανότητα να ανταποκρίνονται στις νέες εισερχόμενες ενέργειες της Έβδομης ακτίνας. Αισθάνονται την ανάγκη για καινούργιες, πιο ζωντανές μορφές, μέσα από τις οποίες να μπορεί να εκδηλωθεί ο πολιτισμός της νέας εποχής. Οι πιο ανυπόμονες θα σαρώσουν τα πάντα, καλά αλλά και άσχημα, επίσης. Γι' αυτό είναι αναγκαία η συγκράτησή τους από το χέρι της ιεραρχίας των Διδασκάλων της Σοφίας, ώστε να υπάρξει αλλαγή με τάξη. Υπό το Θείο Σχέδιο, κάθε ακτίνα ετοιμάζει το δρόμο για τη διάδοχό της. Έτσι, η Έβδομη συσχετίζει το πνεύμα με την ύλη συνθέτοντας τα αντίθετα. Διαμέσου των υπέρμαχών της θα εκφράσει, ως πραγματικότητα επί του φυσικού πεδίου, τα ιδανικά και τα οράματα των προηγούμενων κύκλων.

(Πηγή: *The Ageless Wisdom Teaching*)

Ο ΤΑΦΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Ιορδάνης Πουλκούρας

(Ομιλία στη Στοά ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ)

Όσοι έχουν παρακολουθήσει θρησκευτικές ιεροπραξίες, ή και μυητικές τελετές οποιασδήποτε καταγωγής ή παράδοσης, δεν μπορεί παρά να έχουν παρατηρήσεις σε δύο σημεία. Πάντα υπάρχει ένα θεατρικό δρώμενο, πάντα δηλαδή κάποιιο υποδύονται, με κάποιο τρόπο, ρόλους και πάντα θα υπάρξει το πέραςμα από το απόλυτο σκοτάδι του τάφου, της άλλης πλευράς και η ένδοξη επιστροφή. Μα, θα μου πείτε, και θα έχετε δίκιο, θρησκείες, μυητικές τελετές! Όλα αυτά είναι απομεινάρια περασμένων εποχών. Τι δουλειά έχει ο άνθρωπος του 21ου αιώνα με αυτά; Απόλυτα σωστά!

Ας ρίξουμε λοιπόν μια ματιά στο σήμερα. Εμείς, εσείς, όλα τα παιδιά της τεχνολογίας με τις απίστευτες σπουδές και τη στιβαρή ατσαλένια συγκρότηση, δεν παίζουμε ρόλους στην καθημερινότητά μας; Γνωρίζουμε ποιοι είμαστε; Η ίδια μας η εκπαίδευση, οι προσμονές και οι ελπίδες που μας φόρτωσαν, οι ελιγμοί που πρέπει να κάνουμε για να επιβιώσουμε, να γίνουμε αποδεκτοί και να ανελιχθούμε, δεν μας επέβαλαν ρόλους και άλλους ρόλους, μάσκες και προσωπεία, έτσι που –ίσως– έχουμε αρχίσει να ξεχνάμε, ή ακόμα και οριστικά λησμονήσει την πρώτη μας μορφή;

Υπάρχει ένα κομβικό και τραγικό, συνάμα, σημείο στην ψυχανάλυση. Ο ψυχαναλυόμενος πιστεύει ότι έχει συζητήσει τα πάντα, ότι έχει πει τα πάντα στον θεραπευτή. Στην πραγματικότητα, του έχει περιγράψει όλα όσα αποτελούσαν τις ασφαλείς εικόνες του που δικαιολογούν την ύπαρξή του. Οι κακοί άλλοι, ο άμοιρος εγώ, το αναπόφευκτο της ζωής. Και μετά; Μετά τελειώνουν οι υπεκφυγές και πρέπει να δεις το πραγματικό σου πρόβλημα. Τον εαυτό

σου. Είναι μια στιγμή που πονάει φρικτά αλλά και μια διαδικασία λύτρωσης. Ξέρετε, αυτού του είδους οι διαπιστώσεις δεν είναι επινόηση της εποχής μας. Θυμάστε τον βιβλικό Ιακώβ; Ένα βράδυ ολόκληρο λέει η Βίβλος ότι πάλευε με έναν άγγελο. Στο τέλος τον νίκησε αλλά από αυτή την υπεράνθρωπη μονομαχία βγήκε σακατεμένος. Η ανταμοιβή του ήταν ότι αξιώθηκε να δει τη σκάλα που ενώνει τους κόσμους, τα ουράνια με τα γήινα, τον μικρόκοσμο και τον μακρόκοσμο.

Η ραβινική παράδοση λέει ότι ο μεγάλος εχθρός του, ο άγγελος, δεν ήταν άλλος από τον ίδιο του τον εαυτό. Σε σακατεύει ο αγώνας για να τον νικήσεις αλλά και σε λυτρώνει οριστικά. Αυτόν τον προαιώνιο εχθρό, το σκοτεινό και άγνωστό μας εγώ, αντιμετωπίζει η ψυχανάλυση. Με τον ίδιο εχθρό μάς διδάσκουν, κατά βάθος, να συγκρουστούμε και να συνδιαλαγούμε όλα τα μυστήρια. Και βέβαια, όλο αυτό δεν είναι κάτι παλιό και ξεπερασμένο που δεν έχει θέση στη μοντέρνα εποχή μας. Μας το αποδεικνύει η ίδια μας η καθημερινότητα. Κάθε γειτονιά έχει πλέον τον ψυχολόγο και τον ψυχίατρό της, κάθε συνοικία έχει μια ομάδα που ασκεί δραματοθεραπεία. Και συνεχώς ξεπηδούν νέες οργανώσεις, εσωτερικά τάγματα, ομάδες αυτοβελτίωσης και άλλα, και άλλα.

Η ανάγκη, η αγωνία που οδηγεί όλους σε τέτοιες αναζητήσεις είναι αρχέγονη και γι' αυτό δεν μπορεί να την τιθαसेύσει κανένα γυαλιστερό προϊόν του πολιτισμού μας. Αντίθετα, η παγκοσμιοποιημένη λαίλαπα μεγαλώνει την ανάγκη του ανθρώπου να ανήκει σε μια ομάδα και να προσπαθεί να καταλάβει ποιος είναι και, κυρίως, να διαχειριστεί τον αρχετυπικό τρόπο. Το σκοτάδι και το θάνατο. Βλέπετε, ο άνθρωπος μοναδικός από τα άλλα ζώα, βιώνει μια αβάστακτη τραγωδία. Από τη στιγμή που θα αντιληφθεί τον εαυτό του, γνωρίζει το αναπόφευκτο του επερχόμενου θανάτου του. Αύριο, σε δύο χρόνια, σε ένα μακρινό μέλλον, ό,τι και να έχει επιτύχει, ό,τι και να έχει δημιουργήσει, όσο απαραίτητος ή σπουδαίος και αν είναι, ο θάνατος είναι ο μοναδικός του προορισμός. Αφού λοιπόν είπαμε και τη μαγική λέξη «αρχετυπικός τρόμος», ας πάμε πίσω στο χρόνο για να υποθέσουμε πώς τον αντιμετώπιζαν οι μακρινοί μας πρόγονοι και πώς συνδυάζεται με τα σύμβολα του τίτλου της ομιλίας μας, τον τάφο και το θέατρο.

Η πρωτόγονη κοινωνία της τροφοσυλλεκτικής περιόδου, δεν είναι τίποτε άλλο από μια μεγάλη οικογένεια νομάδων. Ταύτισαν τον κύκλο της σελήνης με εκείνον της γυναίκας, που με μαγικό τρόπο χαρίζει νέα μέλη στη φυλή. Και αφού η μαγεία του κύκλου της ακολουθεί τον κύκλο της σελήνης, δεν μπορεί παρά στη γυναίκα και τη σελήνη να οφείλεται η θαυμαστή δύναμη, που κάνει πάντα τη γη να ξαναγεννιέται και τα δένδρα να καρπίζουν. Έτσι, μια γυναίκα ενσαρκώνει την πρώτη Θεά, τη Μεγάλη Μητέρα, που προσέχει τους ανθρώπους της και εγγυάται τη γονιμότητα και την αναγέννηση της Φύσης και της φυλής, με καινούργια βλαστάρια, καρπούς και γεννήματα. Είναι θεά σεληνιακή και ταυτόχρονα χθόνια, γιατί μέσα στη γη, στα σπλάχνα της, οι σπόροι θα πεθάνουν όταν κυριαρχήσει η παγωνιά. Αλλά από μέσα της θα ξεκινήσει και η αναγέννηση. Με τον ίδιο τρόπο θα φροντίσει και τα θνητά παιδιά της, τους ανθρώπους, που θα τα δεχθεί στοργικά μέσα στα σπλάχνα της την ώρα του θανάτου. Ιδού λοιπόν ο διπλός συμβολισμός, ταυτόχρονα γονιμικός αλλά και χθόνιος, θάνατος και αναγέννηση, μήτρα και τάφος συνάμα.

Οι γυναίκες μαζί με τα παιδιά συλλέγουν καρπούς όταν οι άνδρες λείπουν στο κυνήγι. Και κάποτε αντιλαμβάνονται πώς λειτουργεί η Φύση και επινοούν την καλλιέργεια. Κομβικής σπουδαιότητας ανακάλυψη στην πορεία του ανθρώπου, ο οποίος μέχρι τότε ζούσε κυνηγώντας και συλλέγοντας, ότι εύρισκε περιπλανώμενος συνεχώς ως νομάδας σε αναζήτηση τροφής. Περιπλάνηση που συνοδευόταν με κακουχίες, πείνα και απώλεια, το θάνατο πολύτιμων συντρόφων. Η επινόηση της καλλιέργειας, λοιπόν, από τις γυναίκες και τα παιδιά βάζει τέλος σε αυτή την τραγωδία και σηματοδοτεί την ίδρυση των πρώτων σταθερών οικισμών, της πρώτης πόλης. Γι' αυτό, σε όλες τις παραδόσεις, μια γυναίκα θεά και ένα παιδί φέρνουν και χαρίζουν το μυστικό της καλλιέργειας στους ανθρώπους. Θυμηθείτε για παράδειγμα τη Δήμητρα, την Μητέρα Γη δηλαδή και τον μικρό Τριπτόλεμο.

Η ομάδα των γυναικών, μαζί με εκείνη των παιδιών, μοιράζονται τη συντήρηση του οικισμού τους και την ευθύνη της καλλιέργειας. Οι μνητικοί τους θίασοι συνδιοργανώνουν τις εποχικές γιορτές, που ταυτίζονται με τα κυρίαρχα φαινόμενα, ηλιοστάσια

και ισημερίες. Μέσα σε πανηγυρική ατμόσφαιρα συνδυάζουν το χαρμόσυνο μήνυμα της αναγέννησης της Φύσης, με την κορύφωση της τελετής της ενήβωσης. Του περάσματος του παιδιού στον κόσμο των μεγάλων. Ο σπόρος θα πεθάνει μέσα στη μήτρα γη και θα αναστηθεί-αναγεννηθεί διακηρύσσοντας ότι ο θάνατος νικήθηκε και ο νέος βλαστός το επιβεβαιώνει. Η Μεγάλη Μητέρα και το θείο βρέφος της, απεικονίζουν την κορύφωση αυτής της τελετής και ο φρεσκοκομμένος κλώνος παραμένει ο προστάτης όλων διήλθαν δια του μυστηριακού θανάτου.

Μεγάλη Μητέρα και θείο βρέφος, οι προστάτες των ανθρώπων, είναι μια εικόνα κοινή σε όλες τις θρησκείες που γεννήθηκαν γύρω από τη Μεσόγειο. Θυμηθείτε τον Ώρο και την Ίσιδα, τη Σεμέλη και τον Διόνυσο, τον Άττι και την Κυβέλη, την Μαρία και τον Ιησού. Χωρίς παρουσία πατέρα, μια χήρα (αφού χήρα την αρχαία εποχή ήταν η μητέρα που δεν έχει σύντροφο, που μεγαλώνει ένα παιδί χωρίς την παρουσία ή την ανάγκη παρουσίας ενός πατέρα), η οποία λατρευόταν μέσα σε υπόγεια σπήλαια, που η αρχαία ονομασία τους είναι χήραμις. Εφόσον είναι αρχόντισσα του θανάτου και της αναγέννησης, το φρεσκοκομμένο ιερό βλαστάρι θα προστατέψει τον αγαπημένο της στο ταξίδι του μέσα από τον άλλο κόσμο, για να επιστρέψει σώος. Θυμηθείτε τον Αινεία και τον χρυσό κλώνο που τον προστάτεψε για να διέλθει μέσα από τον Άδη. Δεν έχει σημασία αν είναι δρυς, δάφνη, φοίνικας ή ακακία. Μας ενδιαφέρει το σύμβολο και όχι η ονομασία.

Όλες οι σημαντικές αρχαίες τελετουργίες είχαν ένα ιερό χώρο μέσα στον οποίο τελούνταν. Και αυτός ήταν το αλώνι. Εκεί όπου ο αναγεννημένος από τη σήψη σπόρος καθαρίστηκε και έγινε τροφή, εκεί γίνονταν και οι ιεροπραξίες. Γνωρίζουμε, για παράδειγμα, από τη Βίβλο ότι στο αλώνι του Ατάδ σταμάτησε η πομπή που μετέφερε το σώμα του Ιακώβ και τον μοιρολόγησε για επτά ημέρες και αργότερα στο αλώνι του Ορνάν του Ιεβουσαίου, όπου ο Δαβίδ πρόσφερε θυσία για να σταματήσει ένας λιμός. Ακόμα και στις αρχές του 20ου αιώνα αναφέρεται ότι στη Συρία οι μεγάλες γιορτές, οι γάμοι και οι κηδείες γίνονταν σε αλώνια.

Το ημικύκλιο ενός αλωνιού θα γίνει η θυμέλη, η ορχήστρα, και από αυτήν θα προέλθει η σκηνή του σύγχρονου θεάτρου. Γιατί το θέατρο γεννήθηκε μέσα από το μυητικό δρώμενο, όταν ο Πεισίστρατος, προκειμένου να επανενώσει το λαό του, επέτρεψε την επαναλειτουργία των Διονυσιακών μυστηρίων. Ο μυημένος Θέσπις μετέτρεψε το διθύραμβο σε δράμα, με τη θεατρική έννοια του όρου, και έγινε ο θεμελιωτής της τραγωδίας όταν το 534πΧ παρουσίασε το πρώτο έργο του στη διάρκεια των Μεγάλων Διονυσίων, δίπλα στο ναό του Βάχχου. Έτσι ο μυητικός θίασος παρουσιάστηκε δημόσια και χάρισε το όνομά του, «θίασος», στο θέατρο που ήταν προσιτό σε όλους. Μυημένοι, επίσης, στα μυστήρια ήταν και οι πρώτοι των τραγωδών, ο Αισχύλος και ο Ευριπίδης.

Όμως κάπου εδώ νομίζω ότι πρέπει να σταματήσω, γιατί κινδυνεύω να πλατειάσω. Λοιπόν, τάφος και θέατρο! Εξαιρετικά περιληπτικά προσπάθησα να ανιχνεύσω, μέσα από την αρχή της ανθρώπινης ιστορίας, το αρχέτυπο όλων αυτών των συμβολισμών. Ο προαιώνιος φόβος του θανάτου και της ανυπαρξίας εκλογικεύεται ή διαπραγματεύεται μέσω της υπόσχεσης ότι, όπως συμβαίνει πάντα στη Φύση, παιδιά της Μητέρας Φύσης και εμείς θα οδηγηθούμε ως σπόροι δια του θανάτου, δια της σήψεως, στην αναγέννηση.

Ο ανοιχτός τάφος δεν είναι παρά το σύμβολο της νίκης απέναντι στον προαιώνιο τρόπο που πρέπει επιτέλους να νικηθεί. Η θεατρική πράξη ήταν και είναι το απαραίτητο μέσον για να αρθούμε πάνω από την καθημερινότητά μας, πάνω από τον ίδιο μας τον εαυτό. Η σύγχρονη δραματοθεραπεία το γνωρίζει και το χρησιμοποιεί με επιτυχία. Όταν συμμετέχεις σε μια τελετουργία, όταν φοράς ένα προσωπίο ή μια μάσκα, δεν είσαι πλέον ο εαυτός σου με

τα γνωστά του όρια, τις φοβίες ή και τις ανασφάλειές του, αλλά υιοθετείς, ενσωματώνεις τις ιδιότητες των συμβόλων που σε έχουν περιβάλλει, που σε έχουν καλύψει.

Όταν ο Θέσπις παρουσίασε το πρώτο του έργο, χρησιμοποίησε για τους «ηθοποιούς» του το αρχαίο είδος προσωπείου που είχαν και οι Τιτάνες όταν κατασπάρασσαν το θείο βρέφος Ζαγρέα, το «χρίσαι το πρόσωπο ψιμυθίω». Είχαν δηλαδή καλυμμένα με γύψο και λάσπη (τρυγία, λάσπη του κρασιού) το πρόσωπο και το σώμα τους. Καλυμμένοι με λάσπη, οι μινούμενοι δεν ήταν πλέον τα φτωχά θνητά πλάσματα αλλά τα παιδιά της γης, οι χθόνιοι Τιτάνες. Η μετάληψη της σάρκας και του αίματος του θείου Ζαγρέα και η ένωση-καθαρισμός μέσα από τη φωτιά, τους μετέτρεπε στο πλάσμα που ένωνε τον χθόνιο και τον ουράνιο κόσμο. Σε μύστη. Βγαίνοντας το θέατρο από τη μυστικότητα του λατρευτικού, γέννησε την τραγωδία με σκοπό ακριβώς, όπως λέει και ο Αριστοτέλης, μέσα από το δρώμενο να επιφέρει τελικά την κάθαρση. Και έτσι φθάνουμε στο σήμερα.

Πόσο ξεπερασμένα ακούγονται όλα ετούτα για τον σημερινό άνθρωπο; Η τραγωδία της αναμονής του αναπόφευκτου τέλους, ο τρόμος της απώλειας της εικόνας που έχουμε πλάσει για τον εαυτό μας, της απόλυτης ανυπαρξίας όσων αγαπήσαμε, όσων υπήρξαμε, όσων επιλέξαμε να μας περιβάλλουν, στοιχειώνει κρυφά ή φανερά την ύπαρξή μας. Οφείλουμε στον εαυτό μας να κατανοήσουμε, να πολεμήσουμε και να κατακτήσουμε το σκοτάδι. Οφείλουμε τουλάχιστον να προσπαθήσουμε, ζώντας ως μαχητές και όχι ως μοιραίοι αναμένοντες. Ο δρόμος του Ηρακλή, του Οδυσσέα, του Αινεία μέσα από τον Άδη και πάλι επιστροφή πίσω στο φως, είναι συγκεκριμένος. Τίποτα θνητό δεν ζει για πάντα και ολόκληρη η Φύση βροντοφωνάζει ότι δια της σήψεως αναγεννιέται. Αλλά εμείς δεν ακούμε.

Ας επιλέξουμε το αλώνι μας, μαρμαρένιο ή χωμάτινο, δεν έχει σημασία και εκεί ας καλωσορίσουμε το σκοτεινό εγώ μας. Και κλείνουμε με το θέατρο, αγαπημένοι μου συνάδελφοι θεατρίνοι και ηθοποιοί. Όλοι μας παίζουμε πολλούς ρόλους. Ρόλους που διδαχθήκαμε για να αντιμετωπίζουμε με επιτυχία τις αντιξοότητες, ρόλους που επινοήσαμε για να κερδίζουμε συναισθηματικά οφέλη, ρόλους που επιβλήθηκαν για να επιτυγχάνουμε επαγγελματι-

κούς στόχους. Μάσκες και προσωπεία, αλληλεπικαλυπτόμενα, που στο τέλος καταθάβουν στη λησμονιά την αληθινή μορφή της ύπαρξής μας. Ποιοι είμαστε, στ' αλήθεια, πίσω από όλες αυτές τις μάσκες. Μπορεί να το θυμηθεί κανείς;

ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ! Και ποιο είναι το μονοπάτι που οδηγεί προς τα εκεί; Χρόνια πριν είχαν ζητήσει κάποιοι γνωστοί από έναν σούφι να τους υποδείξει το δρόμο. Εκείνος είπε: «Θα υποδυθώ ότι υποδεικνύω μια οδό, ελπίζοντας ότι εσείς τελικά θα την ανακαλύψετε». Δεν έχω μάθει αν βρήκαν τελικά τίποτα. Όμως θυμάμαι ότι κάπου ανέφερα πως σε ένα τελετουργικό, καλυπτόμενος πίσω από μια μάσκα, υιοθετείς ασυνείδητα τις ιδιότητές της. Επίσης θυμάμαι, περίπου 25 χρόνια πίσω στο χρόνο, όταν παρακολουθούσα ένα μάθημα χαλάρωσης της εποχής εκείνης. Ο δάσκαλος υποδείκνυε τη διαδικασία της κατάβασης. Ξέρετε. Αντίστροφη μέτρηση και μετά να προσπαθήσεις να σταθείς στη σιγή του εαυτού σου, χωρίς να παρσύρεσαι από σκέψεις, εικόνες και ήχους που γεννά το μυαλό. «Και τι θα κάνω, αν δεν μπορώ να αδειάσω το μυαλό μου;», ρώτησε ένας μαθητής. «Θα υποδυθείς ότι δεν βλέπεις και δεν ακούς τίποτα», απάντησε ο δάσκαλος, «και σιγά-σιγά θα γίνει έτσι». Τι είπαν όλοι αυτοί εν ολίγοις;

Υποδύομαστε ότι κατέχουμε μια επιθυμητή κατάσταση και, τελικά, κάποια στιγμή, μπορεί να είμαστε αυτή η κατάσταση. Δεν ξέρω αν είχα καλούς δασκάλους, γιατί εγώ ήμουν ένας τεμπέλης μαθητής και πάντα κοπανατζής. Όμως και ο δρόμος του διαλογισμού μας οδηγεί μέσω ενός ευγενέστερου, ιδανικότερου προσωπείου να πετάξουμε σταδιακά, μία-μία τις μάσκες που μας συγκρότησαν, ξεφλουδίζοντας σαν κρεμμύδι την ύπαρξή μας. Όταν δεν υπάρχει πια προσωπείο, όταν δεν υπάρχει πια σκηνή ούτε ρόλος, όταν δεν υπάρχει δάσκαλος και αναζητητής, τότε ίσως υπάρχει μόνο η πρώτη αιτία. Και εκεί δεν χρειάζεται να υποδύεται κανείς πια. Γιατί απλά ΕΙΝΑΙ.

ΑΣΚΗΤΙΚΗ

του Καζαντζάκη

(Απόσπασμα)

Πιστεύω σ' ένα Θεό, ακρίτα, διγενή, στρατευόμενο,
Πάσχοντα, μεγαλοδύναμο, όχι παντοδύναμο,
Πολεμιστή στ' ακρότατα σύνορα, στρατηγό
Αυτοκράτορα σε όλες τις φωτεινές δυνάμεις,
τις ορατές και τις αόρατες.

Πιστεύω στ' αναρίθμητα, εφήμερα προσωπεία
που πήρε ο Θεός στους αιώνες

Και ξεκρίνω πίσω από αυτή τη ροή του την ακατάλυτη ενότητα.

Πιστεύω στον άγρυπνο και βαρύν αγώνα του,
που δαμάζει και καρπίζει την ύλη

Τη ζωοδόχο πηγή φυτών, ζώων και ανθρώπων.

Πιστεύω στην καρδιά του ανθρώπου, το χωματένιο αλώνι,
όπου μέρα και νύκτα παλεύει ο ακρίτας με το θάνατο.

«Βοήθεια!», κράζεις Κύριε.

«Βοήθεια!», κράζεις Κύριε κι ακούω.

Μέσα μου οι πρόγονοι κι απόγονοι κι οι ράτσες όλες,
κι όλη η γης

Ακούμε με τρόμο, με χαρά την κραυγή σου.

Μακάριοι όσοι σε ακούν και χύνονται να σε λυτρώσουν,

Κύριε, και λεν:

«Εγώ και Συ μονάχα υπάρχουμε».

Μακάριοι όσοι σε λύτρωσαν,

Σμίγουν μαζί Σου, Κύριε, και λεν: «Εγώ και Συ είμαστε ένα».

Και τρεις μακάριοι όσοι κρατούν και δε λυγούν
απάνω στους ώμους τους,

Το μέγα, εξάισιο, αποτρόπαιο μυστικό:

ΚΑΙ ΤΟ ΕΝΑ ΤΟΥΤΟ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ

SAMUEL LIDDEL MCGREGOR MATHERS *Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΡΟΜΑΝΤΙΚΟΣ ΜΑΓΟΣ*

Γιώργος Αρώνης

*«Σεβόμουν τον Mathers περισσότερο
από κάθε άλλον άνθρωπο»*

Allan Bennett

(Μέρος 1ον)

Στα χνάρια του μύστη

Στο Hackney του Λονδίνου της 8ης Ιανουαρίου του 1854, ο Samuel Liddel McGregor Mathers, μια από τις θρυλικότερες μορφές του Δυτικού Αποκρυφισμού, γεννήθηκε στο αφιλόξενο και παράξενα θολό περιβάλλον του κόσμου μας. Λόγω του εσωστρεφούς και γοητευτικά εκκεντρικού χαρακτήρα του, λίγες είναι οι πληροφορίες για τη συναρπαστική ζωή του. Ήταν γιος ενός εμποροϋπαλλήλου, του W.M.Mathers, που πέθανε ενώ ο McGregor ήταν ακόμη μικρό παιδί, αναγκάζοντας τη μητέρα του να μετακομίσει στο Bournemouth και να αντιμετωπίσει το σκληρό πρόσωπο της φτώχειας.

Σύμφωνα με την μετέπειτα σύζυγό του Moira, από αρκετά νεαρή ηλικία έτρεφε ιδιαίτερη αδυναμία στο μυστικισμό και τον κέλτικο συμβολισμό. Μάλιστα, αργότερα, δήλωνε ότι κάποιος πρόγονος του ήταν Ιακωβίτης Σκώτος, κόμης του Glenstrae, ονόματι Ian McGregor, ο οποίος πολέμησε στο Pondicherry, γεγονός που οδήγησε και τον ίδιο τον Mathers να υιοθετήσει τους παραπάνω τίτλους. Βέβαια πολλοί δικαιολογημένα αμφισβήτησαν την καταγωγή του αυτή, καθώς και τον τίτλο του κόμη. Έλαβε τετραετή μόρ-

φωση στο Bedford Grammar School, άλλα λόγω δυσεπίλυτων οικονομικών προβλημάτων δεν κατάφερε να φοιτήσει στο πανεπιστήμιο. Υπήρξε ένθερμος μποξέρ και ξιφομάχος, ενώ η τέχνη του πολέμου και οτιδήποτε σχετιζόταν με στρατιωτικά θέματα ασκούσε μια ιδιαίτερη έλξη πάνω του, με αποτέλεσμα στην ηλικία των 20 χρόνων να καταταχτεί στο στρατό και να γίνει αξιωματικός. Εντούτοις πολλοί ισχυρίζονται ότι ποτέ δεν ήταν κάτι παραπάνω από απλός στρατιώτης, θεωρώντας ως απάτη τις φωτογραφίες στις οποίες απεικονίζεται σαν υψηλόβαθμος στρατιωτικός. Μάλιστα, αργότερα (το 1884), κατάφερε να εκδώσει και ένα «Εγχειρίδιο Εκστρατείας του Πεζικού», για τον βρετανικό στρατό.

Το έτος 1877 εισέρχεται στην «Τεκτονική Στοά του Hengest No. 195», και παράλληλα σχετίζεται με τον λόγιο μυστικιστή της καβαλιστικής κοσμοθεώρησης και κρυσταλλοσκόπο Frederick Holland, ο οποίος θα τον βοηθήσει στις εσωτερικές του μελέτες. Αργότερα γίνεται η εισδοχή του στο ροδοσταυρικό τάγμα του S.R.I.A (Societa Rosicruciana in Anglia), όπου γνωρίζεται με τους μετέπειτα συν-ιδρυτές του εσωτερικού τάγματος της Χρυσής Αυγής (*), Dr W.Wynn.Wescott και Dr.Woodman. Εκείνη την περίοδο λέγεται πως υιοθέτησε και το γκαελικό του μότο S.R.M.D. Ωστόσο, σύμφωνα με τον Wescott, το "S' Rioghail Mo Dhream", που σημαίνει: «Βασιλική Είναι η Φυλή Μου», υιοθετήθηκε αρκετά αργότερα, κατά την περίοδο της διαμονής του στο Παρίσι.

Το 1885 η μητέρα του πεθαίνει και του αφήνει ένα πενιχρό χρηματικό ποσό, το οποίο πολύ γρήγορα εξανεμίζεται, πιθανότατα για να δημοσιεύσει το ποίημα «Η Πτώση της Γρανάδας». Ο Mathers μετακομίζει στο Λονδίνο και βοηθούμενος από τον Wescott, εργάζεται για ένα διάστημα ως βιβλιοθηκάριος στο μουσείο Horniman, που είχε ιδρυθεί από τον πατέρα του μέλους της Χρυσής Αυγής, Annie Horniman. Την ίδια περίπου περίοδο συναναστρέφεται με την Anna Kingsford, υψηλόβαθμο μέλος της Θεοσοφικής Εταιρείας και ιδρύτρια της Ερμητικής Εταιρείας, η οποία τον φέρνει σε επαφή με την H.P.Blavatsky, που του ζητάει να την βοηθήσει στην προσπάθεια της για τη διάδοση της θεοσοφικής διδασκαλίας.

Ο Samuel, αν και έτρεφε υπέρμετρο θαυμασμό για την εξαίρετη αυτή γυναίκα, ύστερα από πολλή σκέψη αρνείται, γιατί οι ιδέες του δεν ήταν ακριβώς οι ίδιες με τις δικές της. Ο χριστιανικός μυστικισμός της Kingsford έδειχνε να τον θέλγει περισσότερο και,

γενικότερα, ήταν αξιοσημείωτη η επιρροή που η εν λόγω γυναίκα άσκησε στις ιδέες και στον τρόπο ζωής του. Ο Mathers (όπως και η Kingsford) ήταν ακρεοφάγος και αντιτιθόταν στη θανάτωση των ζώων και σε μια εποχή που η περισσότεροι άνδρες στην Αγγλία ήταν καπνιστές, αυτός δεν διανοούνταν να κάνει χρήση καπνού. Ακόμη, η συγκεκριμένη αποκρυφίστρια τού ενέπνευσε την ιδέα της προάσπισης των δικαιωμάτων της γυναίκας και της ισότητάς της με τους άνδρες.

Μάλιστα, όταν το 1888 επιμελήθηκε και μετέφρασε από τα λατινικά την *Kabbalah Denudata* (*Καμπάλα Αποκαλυμμένη*), από την έκδοση του 17ου αιώνα τού Knor Von Rosenroth, δεν δίστασε να αφιερώσει το έργο του αυτό στην A.Kingsford. Την ίδια χρονιά (κατά άλλους το 1887), η φοιτήτρια της σχολής καλών τεχνών Slade, Mina Bergson, αδελφή του γνωστού φιλοσόφου Henri Bergson, σε μια επίσκεψη της στο βρετανικό μουσείο με σκοπό να σχεδιάσει κάποια αντικείμενα αιγυπτιακής τέχνης, συναντάει τον άνθρωπο που έμελλε να αλλάξει τη ζωή της.

Ο Mathers την είχε στην κυριολεξία ακινητοποιήσει με το βλέμμα του, φέροντάς την σε μια ιδιότυπη κατάσταση ύπνωσης, από την οποία όταν συνήλθε, άκουσε έκπληκτη τον εαυτό της να ξεστομίζει πως δεν πρόκειται να παντρευτεί ποτέ της αυτόν τον άνδρα, που τελικά νυμφεύεται στις 16 Ιουνίου του 1890. Η Mina αλλάζει το όνομα της σε Moïna και θρυλείται πως συμφωνεί με το σύντροφό της να μην έχουν ποτέ ερωτική επαφή στο φυσικό πεδίο, θέλοντας με αυτόν τον τρόπο να διατηρήσουν αμόλυντη την ιερότητα και την πνευματικότητα της σχέσης τους.

Συν τοις άλλοις, δήλωναν πως οι δύο τους αποτελούσαν μια μοναδική ψυχή, της οποίας καθένας κατείχε το μισό μέρος και καθ' όλη τη διάρκεια της πολύμοχθης και φτωχικής ζωής τους ήταν αχώριστοι, στηρίζοντας ο ένας τον άλλον σε όλες τις αντιξοότητες που συνάντησαν στο δρόμο τους. Επιπλέον, είναι ενδιαφέρον το γεγονός πως η Moïna πολύ συχνά τον φώναζε με το χαϊδευτικό όνομα Zan. Αυτό συνέβαινε γιατί ο Mathers είχε γοητευτεί τόσο πολύ από τον κεντρικό χαρακτήρα του αποκρυφιστικού έργου, του ροδόσταυρου συγγραφέα Bulwer Lytton, "*Zanoni*", ώστε είχε υιοθετήσει αρκετά στοιχεία στον τρόπο ζωής και συμπεριφοράς του από τον συγκεκριμένο ήρωα.

Όμως το γεγονός που σημάδεψε ανεξίτηλα την ιστορία του Mathers και του δυτικού εσωτερισμού εν γένει, ήταν αυτό της

ιδρύσεως του Ερμητικού Τάγματος της Χρυσής Αυγής, την 1η Μαρτίου του 1888, από τον ίδιο και τους William Wynn Wescott και William Woodman. Λέγεται πως ο McGregor, επέμεινε και πέτυχε στο θέμα της εισδοχής των γυναικών στο Τάγμα (σε μια περίοδο που η θέση των γυναικών σε τέτοιου είδους οργανώσεις ήταν υποτιμημένη και σχεδόν απαγορευτική), αντιτιθέμενος στην αρχική άρνηση των Woodman και Wescott. Έκανε την αρχή με την μύηση της Moina ως της πρώτης γυναίκας που εισήλθε στη Χρυσή Αυγή. Εκείνη την εποχή εικάζεται πως υιοθέτησε και το δεύτερο του motto "Deo Duce Comite Ferro" (Ο Θεός σαν Οδηγός μου, ο Σύντροφός μου ένα Σπαθί).

Είναι σχεδόν σίγουρο πως τα περισσότερα από τα τυπικά της Χρυσής Αυγής δημιουργήθηκαν εξολοκλήρου από την αποκρυφιστική ιδιοφυΐα του Mathers, που κατάφερε, με αριστοτεχνικό τρόπο, να συνδυάσει και να επεκτείνει το καβαλιστικό σύστημα του Eliphas Levi, τον αιγυπτιακό μυστικισμό, τα ενωχιανά συγγράμματα του John Dee, τον εσωτερικό χριστιανισμό της A.Kingsford και τις αρκάνες των καρτών

ταρώ, σε ένα σύστημα που ουσιαστικά αποτελούσε ένα αποκρυφιστικό πανεπιστήμιο, το οποίο διαμόρφωσε και επηρέασε οτιδήποτε έχει εμφανιστεί στο χώρο της τελετουργικής μαγείας και του ερμητισμού ως τις μέρες μας (ειδικά μετά τη δημιουργία των τυπικών και της διδασκαλίας, του Εσώτερου 2ου Τάγματος του Ερυθρού Ρόδου και του Χρυσού Σταυρού το 1891).

Την άνοιξη του 1892, το ζεύγος Mathers αναχωρεί για το Παρίσι, υποστηρίζοντας ότι προέβησαν σε αυτή την ενέργεια κατόπιν παροτρύνσεως από τους Μυστικούς Αρχηγούς. Εκεί, μετά από δυο χρόνια, ιδρύουν το «Ναό του Ahathoor» και περνάνε περίοδο μεγάλης οικονομικής δυσχέρειας, με μόνο τους στήριγμα την οικονομική στήριξη της Annie Horniman. Στη Γαλλία ο McGregor κάνει μερικές αποτυχημένες προσπάθειες να ασχοληθεί με την πολιτική των ιακωβιτών, ενώ ταυτόχρονα εργάζεται πάνω στη μετάφραση και το σχολιασμό του θρυλικού πλέον, «*Βιβλίου της Ιερής Μαγείας του Αμπραμελίν του Μάγου*», ενός μεσαιωνικού χειρογράφου, το οποίο ισχυριζόταν ότι ήταν στοιχειωμένο από ένα εί-

δος μεταφυσικής οντότητας και που τελικά εκδόθηκε το 1898. Παράλληλα καταφέρνει να δημιουργήσει, μαζί με τη Moïna, τις «Τελετές της Ίσιδος», οι οποίες τελούνταν δημόσια με αξιοθαύμαστη επιτυχία. Ωστόσο, το 1896, επέρχεται ρήξη στις σχέσεις των Mathers και της Horniman που υποστήριζε ότι ο Samuel είχε παραμελήσει τα καθήκοντα στο Τάγμα του Λονδίνου, ασχολούμενος με την πολιτική. Ο McGregor ισχυρίστηκε πως η Horniman προσπαθούσε να αποδυναμώσει την ηγετική του θέση στην οργάνωση και περήφανος, όπως πάντα, προτίμησε να την αφήσει να προχωρήσει στην απόσυρση της οικονομικής ενίσχυσης την οποία παρείχε ως τότε στον ίδιο και το Τάγμα, που έκτοτε συνέχισε με τις εισφορές άλλων μελών.

Μολαταύτα, από εκείνη τη χρονική στιγμή, οι πρώτοι τριγμοί είχαν ήδη αρχίσει και τα πράγματα έγιναν ακόμη χειρότερα με την είσοδο του A. Crowley στη Χρυσή Αυγή, το 1898, και τις μετέπειτα προσπάθειές του να μνηθεί στο 2ο Τάγμα, λίγο καιρό αργότερα. Βέβαια, η αρχή του τέλους επήλθε όταν ο Mathers εξαπατήθηκε από το δίδυμο των απατεώνων Horos, που κατάφεραν να του αποσπάσουν τυπικά της Χρυσής Αυγής, στη συνέχεια να κατηγορηθούν για μια περίπτωση βιασμού και να επιτύχουν τελικά να εμπλέξουν και να σπλώσουν τη φήμη και το κύρος της οργάνωσης.

Δυστυχώς, και για τις δύο παραπάνω περιπτώσεις, υπαίτιος είναι ο McGregor που, με την καλή του προαίρεση και τη λανθασμένη του κρίση για τους συγκεκριμένους ανθρώπους, οδήγησε το Τάγμα στη διαίρεση. Από το 1902 και ύστερα διατήρησε το «Ναό του Ahathoor», συμμετέχοντας παράλληλα στην ίδρυση του Τάγματος «Άλφα και Ωμέγα», συνεχίζοντας στον ίδιο δρόμο που ο ίδιος άνοιξε πάνω στα πρότυπα της Χρυσής Αυγής. Από τότε είναι πολύ λίγες οι πληροφορίες που έχουμε για την υπόλοιπη ζωή του, που πιθανότατα την έζησε μέσα σε φτώχεια και στερήσεις.

Λέγεται πως περίπου το 1910, ξαναγύρισε στο Λονδίνο όπου παρέμεινε δύο χρόνια ασχολούμενος με εσωτερικές έρευνες. Ως αυτοδίδακτος γνώστης γλωσσών, όπως η εβραϊκή, η λατινική, η κέλτικη, η κοπτική, η ελληνική και η γαλλική, άφησε πίσω του αξιέπαινες μεταφράσεις βιβλίων, όπως το «Αλμαδής», η «Γοητεία του Βασιλιά Σολομώντα» (το οποίο κυκλοφόρησε ο A. Crowley το 1904, χωρίς να αναφέρει το όνομα του Mathers ως μεταφραστή)

και μια μικρή πραγματεία για το Ταρώ. Συχνά του αποδίδονται, από διάφορους μελετητές, μαγικές και ιδιαίτερες δυνάμεις, μια υπόθεση που φαίνεται να είναι ιδιαίτερα βάσιμη. Χαρακτηριστική είναι η εξιστόρηση ενός σχετικού περιστατικού που αναφέρεται από ένα εκ των πιο αξιοσεβάστων μελών της Χρυσής Αυγής, την Florence Farr. Σύμφωνα με την περιγραφή της, κάποια φορά που είχε πάει μια βόλτα με το Samuel σε ένα λιβάδι, εκείνος της είπε πως θα οραματιστεί ότι είναι κριάρι, με αποτέλεσμα να πετύχει να τον ακολουθήσουν όλα τα πρόβατα μπροστά στα έκπληκτα μάτια της Farr.

Για το μυστηριώδες τέλος του, που φαίνεται να επήλθε στις 20 Νοεμβρίου του 1918, η αποκρυφίστρια Dion Fortune, υποστήριζε πως η σύζυγός του Moirna, την είχε πληροφορήσει ότι πέθανε από την Ισπανική Γρίπη. Εντούτοις, η σύντροφός του φέρεται να δήλωνε πως απεβίωσε λόγω της εξάντλησής του από τις συνεχείς επαφές του με τους Μυστικούς Αρχηγούς. Ακόμη πιο ομιχλώδες φαίνεται να γίνεται το πέπλο που καλύπτει τη φυγή του από τον κόσμο μας, αφού λέγεται πως στο πιστοποιητικό θανάτου του δεν αναφερόταν η αιτία που οδήγησε στο μοιραίο γεγονός, καθώς και ότι μέχρι σήμερα δεν έχει εντοπιστεί ο τύμβος του.

Λίγο καιρό μετά το θάνατο του, ο στενός του φίλος και υψηλόβαθμο μέλος της οργάνωσης Stella Matutina, J. W. Brodie Innes, έγγραψε γι' αυτόν: «Αγαπητός, θερμοκέφαλος, καλόκαρδος, ορεσίβιος σκώτος (highlander), είχε όλα τα ελαττώματα και τα προτερήματα της φυλής του, παρεξηγημένος, στηλιτευμένος και τιμημένος, γενναίος και πιστός μέχρι τέλους, δεν έτρεφε κακία για κανέναν. Μόλις που πικραινόταν με τις αβάσιμες ψευδολογίες, οι οποίες ελευθέρα κυκλοφορούσαν γι' αυτόν, είμαι ευχαριστημένος που δρώττομαι της ευκαιρίας να προσθέσω αυτό το φυλλαράκι στο στεφάνι που σκεπάζει το μνήμα του αγαπημένου μου φίλου.»

(*) Πρόκειται, φυσικά, για το γνωστό εσωτερικό τάγμα και όχι τη σημερινή ομώνυμη οργάνωση

Από τη διδασκαλία των Σίχχ

Ο ΛΟΓΟΣ

Χωρίς το Λόγο, τον Ήχο ή το Αιώνιο Τραγούδι, η ψυχή δεν βλέπει. Πού θα μπορούσε να πάει; Καθώς δεν μπορεί να καταμετρήσει το μυστήριο του Λόγου, περιπλανιέται από τόπο σε τόπο.

Καμπίρ Σαχίμπ

Ο νους λαχταρά το κακό. Ο διδάσκαλος τον σταματά με το Λόγο.

Γκουρού Τεγκ Μπαχαντούρ

Μέσω του Λόγου, η ψυχή διασχίζει τον ατέλειωτο ωκεανό της ύλης. Γι' αυτό, ο ταπεινός Νανάκ δοξολογεί το Λόγο Του (το Νάαμ). Ο Λόγος είναι γη και αιθέρας. Αυτά έγιναν μέσω του Λόγου. Αυτός ο Λόγος εξέφρασε τον εαυτό του και σε άλλες απόψεις επίσης. Ολόκληρη η δημιουργία ανάβλυσε από το Λόγο, ω Νανάκ, ο ατέλειωτος Λόγος αντηχεί μέσα σε κάθε καρδιά. Ο Λόγος που διαπερνά τα πάντα, έχει ελκύσει όλο το νου μου. Τι άλλο έχω να σκεφθώ; Η επικοινωνία της ψυχής με το Λόγο δημιουργεί αιώνια μακαριότητα.

Η ένωση με τον Κύριο δίνει την ουσία της χαράς και της ειρήνης. Με την επικοινωνία της ψυχής με το Λόγο, έχω κερδίσει το υπέρλαμπρο τιμητικό κάθισμα. Ω Νανάκ! Το Νάαμ ή ο Λόγος που διαπερνά τα πάντα, κατοικεί μέσα στις καρδιές όλων. Πώς μπορεί ο αμαθής να φθάσει στο αξίωμα της ενώσεως της ψυχής με το Λόγο; Χωρίς την επικοινωνία με το Λόγο, η ψυχή πάει κι έρχεται. Πέρα μακριά, στην άλλη ακτή είναι ο Αγαπημένος μου. Μόνο του Θεανθρώπου ο Λόγος περνά απέναντι την ψυχή. Στη συντροφιά των Αγίων, ο άνθρωπος είναι σε μακαριότητα και ποτέ δεν μετανιώνει.

Γκουρού Νανάκ

Από καλή τύχη, ο Ύψιστος Σύζυγος έγινε δικός μας. Το ατέλειωτο τραγούδι (ο Λόγος), αντηχώντας παντού, κάνει νύξη για την Αυλή Του. Ο Λόγος έκανε όλα τα γήινα και τα επουράνια συστήματα.

Γκουρού Αρτζάν

Η δημιουργία και η τελική διάλυση του σύμπαντος γίνεται μέσω του Λόγου. Επίσης, μέσω του Λόγου ξανάρχεται σε ύπαρξη.

Γκουρού Αμάρ Ντας

Εκείνος που μιλά για το μυστικό του Θείου Λόγου, του Αιώνιου Ήχου, είναι ο αληθινός άγιος. Έχοντας εξιχνιάσει ερευνητικά το Άγνωστο και το Αδιανόητο, Αυτός έχει πραγματοποιήσει τον Αιώνιο Ήχο.

Τούλσι Ντας

Ο Λόγος είναι η κλειδαριά και ο Λόγος έχει το κλειδί της. Με τις αλυσίδες του Λόγου είναι όλοι δεμένοι. Ο Κύριος κατοικεί με τη μορφή του Λόγου. Σκύβω το κεφάλι μου στα πόδια Του.

Ντουλάν Σαχίμπ

Από τότε που άκουσα το Απεριόριστο Θείο Τραγούδι που αντηχεί παντού, τα όργανα κουράστηκαν να πηγαίνουν προς τα έξω και ο νους απόβαλε όλες τις διακλαδώσεις του. Όλες οι επιθυμίες του ικανοποιήθηκαν. Σαν ένας τρελός έχασα τον εαυτό μου μέσα στο Λόγο και απόκτησα τέλεια ενότητα με Αυτόν.

Τσαράν Ντας

Ο Ήχος του Λόγου είναι η πρωταρχική αιτία όλων. Είναι επίσης το άλφα και το ωμέγα. Ο Λόγος και το Πνεύμα είναι από την ίδια πηγή, και τα δύο αναβλύζουν από την ουσία του Ανώνυμου. Είναι και η αιτία και το αποτέλεσμα, και τα πάντα δημιουργήθηκαν από Αυτόν. Ο Λόγος είναι ο διδάσκαλος καθώς και ο μαθητής, και αντηχεί μέσα στην καρδιά όλων. Ο Λόγος είναι το νερό και είναι και το ψάρι επίσης. Όλοι κήρυξαν την ίδια αλήθεια.

Σουάμι Σιβνταγιάλ Σινγκ

(Πηγή: Νάαμ ή Λόγος, ο Δημιουργός του Σύμπαντος, Κιρπάλ Σινγκ)

ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΝΑΤΑΡΑΧΗΣ

Γεώργιος Σιβηής

(Μέρος 1ον)

Η πνευματικότητα και η εγκοσμιότητα είναι δύο τελείως διαφορετικές καταστάσεις ζωής. Αυτό οφείλει να το κατανοήσει και παντοτινά διατηρήσει όποιος θέλει να ακολουθήσει τον πνευματικό δρόμο. Πρόκειται, όπως έλεγε ο Κρισναμούρτι, για δύο διαφορετικές κινήσεις που λαμβάνουν χώρα σε δύο διαφορετικούς κόσμους, σε δύο διαφορετικά πεδία ύπαρξης. Η εγκοσμιότητα κινείται στο χώρο του γνωστού, στα περιοριστικά πλαίσια του χώρου και το χρόνου, ενώ η πνευματικότητα εκτείνεται στον απέραντο χώρο της άχρονης αιωνιότητας. Η δράση της μιας συνεπάγεται την αδράνεια της άλλης. Έτσι, οι δύο αυτές καταστάσεις δεν συναντώνται, δεν μπορούν να συνυπάρξουν, δεν υπάρχει συμβιβασμός μεταξύ των δύο. Αυτός είναι ένας πανάρχαιος νόμος του εσωτερισμού, που συναντάται σε όλες τις παραδόσεις. Όποιος θέλει να γνωρίσει τα θεία, πρέπει να απαρνηθεί τα εγκόσμια.

Ένας πατέρας της εκκλησίας, ο αβάς Ισαάκ ο Σύρου, λέγει στους «*Ασκητικούς Λόγους*» του: «Δεν δύναται τις να πλησιάσει εις τον Θεόν εάν δεν απομακρυνθεί από τον κόσμο». Απομάκρυνση δε του κόσμου εννοεί όχι το να αναχωρήσει κανείς σωματικώς αλλά να απομακρυνθεί παντελώς από τα πράγματα του κόσμου. Υπάρχει λοιπόν η κατά κόσμον κατάσταση και κατά Θεό. Η κίνηση που προέρχεται από την ενέργεια της σύγκρουσης και η κίνηση από την ενέργεια της Αγάπης, όπως επεσήμανε ο Κρισναμούρτι. Υπάρχει επίσης η κατά κόσμο σοφία και κατά Θεό προερχόμενη άνωθεν γνώση. Το ίδιο ισχύει και για την ειρήνη, τη δικαιοσύνη, την πίστη κλπ. Όλες οι

πνευματικές ιδιότητες έχουν πάρει μορφή κοσμικότητας διότι έχουν διανοητικοποιηθεί. Η Αλήθεια έχει μετατραπεί σε πλάνη, έχει οργανωθεί σε θρησκείες και ο άνθρωπος λατρεύει τα είδωλα και όχι τον Θεό, διότι ο ναός είναι φύση ειδωλολατρικός. Η λέξη όμως, ή η εικόνα, δεν είναι το πράγμα, όπως έλεγε ο Κρισναμούρτι. Η λέξη «αλήθεια» δεν είναι η αλήθεια, η λέξη «αγάπη» δεν είναι αγάπη κλπ. Με αυτή την έννοια, ο νους χαρακτηρίζεται ως ο φονεύς του πραγματικού και αυτό είναι μορφή ειδωλολατρίας. Διότι λατρεύει το αληθινό στο ψεύτικό, το αιώνιο στο εφήμερο, την ιδέα στη μορφή. Έτσι μιλάμε για ειρήνη και κάνουμε πόλεμο, μιλάμε για αγάπη και μέσα μας υπάρχει κακία και μίσος. Μιλάμε για σοφία και ζούμε στην άγνοια.

Με τη σκέψη κατασκευάζουμε τα είδωλα, τις εικόνες. Δημιουργούμε ψευδαισθήσεις, οραματισμούς, αυταπάτες. Το αληθινό όμως δεν αποκαλύπτεται σε ένα νου που είναι φλύαρος, που είναι συνεχώς απασχολημένος με τα εγκόσμια, που έχει κατεβάσει με τη φαντασία του τον ουρανό στη γη. Με αποτέλεσμα να απομακρύνεται ολοένα περισσότερο από το πραγματικό, από την αναζήτηση της Αλήθειας ή του Θεού, κι ας τον έχουμε συνεχώς στο στόμα μας, κι ας τον προσκυνούμε στις εκκλησίες και στις εικόνες. Το κάνουμε όμως για ιδιοτελείς σκοπούς και όχι από πραγματική λατρεία.

Ο αληθώς θρησκευόμενος άνθρωπος δεν επιδεικνύεται αλλά λατρεύει τον Θεό εν κρυπτώ, χωρίς να γνωρίζει η αριστερά του τι ποιεί η δεξιά του και χωρίς να συγκεκριμενοποιεί κάτι που δεν συγκεκριμενοποιείται. Ο Κρισναμούρτι έλεγε: *«Από τη στιγμή που λέτε 'γνωρίζω', ξείτε ήδη στην άγνοια, ξείτε ήδη στο ψέμα. Η Αλήθεια δεν μπορεί να αναγνωρισθεί, δεν μπορεί να διαμορφωθεί, δεν μπορεί να μπει σε λέξεις διότι είναι κάτι που δεν συλλαμβάνεται διανοητικά. Έρχεται όταν ο νους είναι τελείως σιωπηλός. Υπάρχει όταν εσύ δεν υπάρχουνεις και τότε δρα. Και αυτό είναι διαλογισμός».*

Έτσι, η προσκόλληση στα εγκόσμια αποτελεί άρνηση της πνευματικότητας, αποκοπή του ανθρώπου από το θείον. Και αυτό οδηγεί στην εγωκεντρική επικοινωνία μεταξύ των ανθρώπων, στην κατάσταση της εγκοσμότητας. Ο κοσμικός άνθρωπος είναι ατομικιστής και δεν ενδιαφέρεται για τον πλησίον του παρὰ μόνο σε σχέση με τον εαυτό του. Τον χρησιμοποιεί από ανάγκη για ιδιοτελείς σκοπούς, για την προσωπική ικανοποίησή του, για το ατομικό του συμφέρον. Έτσι, έλεγε ο Κρισναμούρτι, το κίνητρο κάθε πράξης του ανθρώπου είναι η επιθυμία που μετατρέπεται σε συμφέρον. Ο άνθρωπος-επιθυμία, στην πραγματικότητα ζει μόνο για τον εαυτό του. Δεν είναι ένα αν-

θρώπινο ον αλλά ένα άτομο, μια μικρή εξαρτώμενη μίξερη, απογοητευμένη οντότητα, ευχαριστημένη με τους μικρούς θεούς της και τις μικρές παραδόσεις, ενώ το ανθρώπινο ον ενδιαφέρεται για την ολική ευτυχία, την ολική δυστυχία και την ολική σύγχυση του κόσμου.

Για να γίνει όμως αυτό, πρέπει ο ανθρώπινος νους να απομακρυνθεί από την εγκοσμιότητα, να πάψει να προσκολλάται στα πράγματα του κόσμου και να στραφεί προς την πνευματικότητα. Να φύγει από το μέρος και να στραφεί προς το όλον. Μόνο τότε ο νους από ατομικός γίνεται συμπαντικός, διότι το πνεύμα αγκαλιάζει ολόκληρο το σύμπαν. Εκείνος που αφοσιώνεται αληθινά στη μελέτη της Αλήθειας, έλεγε ο Πλάτων, ούτε καιρό έχει να κατεβάσει το βλέμμα του στα συνήθη και καθημερινά έργα των ανθρώπων, και να πιάνεται με αυτούς και να δημιουργεί φθόνους και μίσση γύρω του. Διότι τότε θα τον παρασύρει το ρεύμα και όπου τον φέρει, και θα συμμεριστεί αναγκαστικά τις κρίσεις των ανθρώπων περί καλού και κακού, και θα συμμορφωθεί με την καθ' όλα διαγωγή τους και στο τέλος θα γίνει όμοιος και απαράλλακτος με όλους.

Όσο κυριαρχεί το ρεύμα της εγκοσμιότητας, ο κόσμος ζει κάτω από τη σκιά της κατάρας, όπως αναφέρεται σε εδάφιο της Παλαιάς Διαθήκης, ενώ το ρεύμα της πνευματικότητας φέρνει χαρά και ευλογία. Κυριαρχεί δε το ρεύμα της εγκοσμιότητας, διότι η ανώτερη υπόσταση του ανθρώπου είναι ανενεργός. Που σημαίνει ότι η ψυχή, όπως αναφέρεται στη μυθολογία, βρίσκεται σε στυγία νάρκη και περιμένει τον πρόγκιπα του παραμυθιού, τον ουράνιο μνηστήρα της να λύσει τα μάγια και να την αφυπνίσει. Και τότε να σταματήσει η περίοδος της κατάρας και να αρχίσει να διαχέεται η θεία ευλογία, η οποία, μόνο μέσω της άγιας ψυχής διοχετεύεται στον κόσμο. Όπως αναφέρει ο χρησμός, όταν έλθει το πλήρωμα του χρόνου, ο Θεός θα εγείρει τον αθάνατο εαυτό από τη σκόνη και θα απλώσει πάνω από τον κόσμο τη χαρά. Γι' αυτό και ο Κρισναμούρτι έλεγε ότι χωρίς αυτογνωσία δεν υπάρχει γνώση της Αλήθειας, ή του Θεού. Που σημαίνει ότι, χωρίς να γνωρίσουμε την ψυχή μας, τον αληθινό εαυτό μας, δεν μπορεί να υπάρξει χαρά και ευλογία.

Ο άνθρωπος λοιπόν ρέπει προς τα εγκόσμια διότι το αθάνατο στοιχείο μέσα του είναι ανενεργό και αυτό ισοδυναμεί με ηθικό θάνατο. Εξ ου και ο Πλάτων έλεγε ότι ο άνθρωπος ανήθικο βίο διάγει. Κύριο δε χαρακτηριστικό αυτού του βίου είναι η απληστία, που προέρχεται από την ακόρεστη επιθυμία να θέλει να αποκτή όλο και πε-

ρισσότερα στο υλικό πεδίο, να θέλει να γίνει κάτι ψυχολογικά. Αυτό το περισσότερο είναι, κατά τον Κρισναμούρτι, η κατάρα του. Όλη την ώρα υπάρχει αυτή η κίνησή του, να θέλει κανείς να γίνει κάτι τόσο εξωτερικά όσο και εσωτερικά. Και παρότι το συνεχές αυτό γίνεσθαι φέρνει πολύ πόνο, όπως και μερικές φορές ευχαρίστηση, αυτή η επιθυμία του να γίνει κάτι, να ολοκληρωθεί, να επιτύχει κάτι ψυχολογικά, έχει φέρει τη ζωή εκεί που βρίσκεται. Παρόλο λοιπόν που το συνειδητοποιεί αυτό, δεν μπορεί να το σταματήσει.

Δεν μπορεί διότι, όπως είπαμε, το πνευματικό στοιχείο μέσα του βρίσκεται εν ύπνω και δεσπόζει στη ζωή του η θέληση της προσωπικότητας και η παρορμητικότητα των κατώτερων σωμάτων του. Γι' αυτό, κύριο μέλημα και επιδίωξη του ανθρώπου, αν θέλει να εξέλθει από αυτό το αδιέξοδο, θα πρέπει, κατά τον Κρισναμούρτι, να είναι η αφύπνιση της νοημοσύνης. Διότι μόνο αυτή θα μπορέσει να βάλει φρένο και να σταματήσει τις ορέξεις και τις επιδιώξεις της υλικής υποστάσεώς του. Διαφορετικά θα οδηγηθεί αναπόφευκτα στην καταστροφή.

Οι πολιτικοί ηγέτες και όλοι όσοι τους ακολουθούν, κινούνται αποκλειστικά στο χώρο της εγκοσμιότητας. Είναι άλλωστε κάτι που δεν το αρνούνται. Γι' αυτούς η πνευματικότητα είναι σαν να μην υπάρχει, ένα παραμελημένο είδος. Υπηρετούν πιστά τον άρχοντα του κόσμου. Αλλά και οι λεγόμενοι πνευματικοί ηγέτες, είτε ανήκουν στο χώρο των γραμμάτων είτε της εκκλησίας, προσπαθούν να συμβιβάσουν τις δύο καταστάσεις με αποτέλεσμα να είναι κατ' επίφαση πνευματικοί και κατ' επίφαση θρησκευόμενοι. Υπηρετούν και αυτοί το κοινωνικό κατεστημένο και ας μην το ομολογούν.

Ακόμη και η θρησκεία είναι οργανωμένη να αποτελέσει μέρος της πολιτείας, μέρος του κράτους, έλεγε ο Κρισναμούρτι. Κάθε φορά που εμφανίζεται ένα μεγάλο πνεύμα επί της γης, στρέφεται κατά του κοινωνικού κατεστημένου που το χαρακτηρίζει ανήθικο και, κυρίως, εναντίον εκείνων που στηρίζουν το σαθρό αυτό οικοδόμημα. Δηλαδή κατά των ισχυρών του κόσμου και κυρίως κατά των ψευτοδιδασκάλων, που παραπλανούν και αποπροσανατολίζουν τον κόσμο φορώντας το ένδυμα του πνευματικού ανθρώπου. Τους κατηγορεί ως υποκριτές που σφετερίζονται και οικειοποιούνται την πνευματικότητα, εμφανιζόμενοι ως εκπρόσωποι του Θεού για ιδιοτελείς σκοπούς και στην ουσία κοσμικοποιούν την πνευματική ιδιότητα.

Το σύνολο των δραστηριοτήτων του περιοριστικού ανθρώπινου είναι συνυφασμένο με τα εγκόσμια, ανεξαρτήτως του τομέα στον

οποίο δραστηριοποιείται κανείς, εν αντιθέσει με την ψυχή, της οποίας όλες οι κινήσεις στρέφονται προς την πνευματικότητα, προς τα συγγενή δηλαδή με αυτήν πράγματα. Επειδή όμως η ψυχή είναι πολωμένη, συνειδητά ή ασυνειδητά, ο άνθρωπος έχει επιλέξει την κοσμικότητα ως το μόνο τρόπο ζωής. Έτσι η ανθρωπότητα, εδώ και αναρίθμητους αιώνες, έχει πάρει, όπως έλεγε ο Κρισναμούρτι, λάθος στροφή. Ακολουθεί ένα ολισθηρό κατηφορικό δρόμο που κανείς δεν ξέρει πού θα την οδηγήσει. Η ιστορία, πάντως, διδάσκει ότι ένας τέτοιος κατήφορος οδηγεί πάντοτε σε ακραίες και πολύ καταστροφικές καταστάσεις. Έχουμε πολλά τέτοια συγκεκριμένα παραδείγματα πολύ μεγάλων και κατακλυσμιαίων καταστροφών.

Στις περιόδους αυτές, όπως έλεγε ο Οβίδιος, η ανθρωπότητα βρίσκεται στον αιώνα του σκληρού σιδήρου, που έχει πάρει το όνομά του από το ευτελέστερο και μικροπρεπέστερο επίπεδο που μπορεί να φθάσει ο άνθρωπος. Κατά τις περιόδους αυτές ξεσπάει κάθε είδους έγκλημα. Η σεμνότητα, η αλήθεια και η αφοσίωση εξαφανίζονται. Δολιότητα και απάτη έχουν πάρει τη θέση τους, προδοσία, βία και εγκληματική απληστία. Ο πόλεμος κάνει την εμφάνισή του. Οι άνθρωποι ζουν με ό,τι μπορούν να λεηλατήσουν, ο φίλος δεν είναι ασφαλής από τον φίλο του, ούτε ο πεθερός από τον γαμπρό του. Σύζυγοι περιμένουν διακαώς το θάνατο των γυναικών τους και οι γυναίκες τους για εκείνον των ανδρών τους. Τέκνα περιεργάζονται τα ωροσκόπια των πατέρων τους ανυπομονώντας πότε θα πεθάνουν. Κάθε είδος στοργής εξαφανίζεται και η τελευταία από τους αθάνατους, η παρθένος Δικαιοσύνη εγκαταλείπει την αιματοβαμμένη γη.

Μπορεί όλα αυτά να ακούγονται υπερβολικά και ότι αναφέρονται σε μια παλαιά εποχή. Κάθε άλλο όμως παρά αυτό συμβαίνει. Οι σοφοί του κόσμου μας λένε ότι το σιδηρούν γένος ελλοχεύει στο εσωτερικό του ανθρώπου, και ότι όλα τα προαναφερθέντα αποτρόπαια χαρακτηριστικά είναι ριζωμένα στο ασυνείδητο τμήμα της ψυχής μας, με κίνδυνο να εκδηλωθούν στο συνειδητό νου και να γίνουν πράξη. Κάτι που δυστυχώς βλέπουμε να συμβαίνει επί των ημερών μας σε ολοένα μεγαλύτερη έκταση. Δεν τα λέμε όλα αυτά για να κινδυνολογήσουμε, αλλά για να επισημάνουμε τον επαπειλούμενο κίνδυνο. Για να τονίσουμε την άμεση αναγκαιότητα να στραφεί ο άνθρωπος προς την πνευματικότητα, σαν τη μόνη αντίρροπη δύναμη που μπορεί να αναχαιτίσει μια τέτοια εξέλιξη, και να πάψει να εμμένει στην εγκο-

μιότητα. Και τούτο διότι η προσκόλληση σε αυτήν έχει σαν αποτέλεσμα την απομάκρυνση και την αποκοπή του ανθρώπου από τις πνευματικές του ρίζες, από τη θεία καταγωγή του. Κοιτάζουμε πώς αποκτηνώνεται ο άνθρωπος όλο και περισσότερο και αυτό είναι άκρως ανησυχητικό. Παραδίδεται στα πρωτόγονα ένστικτά του, στη βία, την ευδαιμονία της χλιδής και του πλούτου και χρησιμοποιεί τα σύγχρονα μέσα για να ικανοποιήσει τις κτηνώδεις ορμές του.

Η πνευματικότητα είναι μια τελείως διαφορετική κίνηση, έλεγε ο Κρισναμούρτι, και η κίνηση αυτή δεν μπορεί να γίνει κατανοητή ακόμη και από τον πιο μορφωμένο δάσκαλο αν ο ίδιος δεν αποτελεί μέρος αυτής της συνολικής κίνησης της ζωής. Εκπαιδεύουμε τα παιδιά μας λαθεμένα, που σημαίνει πως το μόνο που μας απασχολεί είναι να τους δώσουμε μια τεχνολογική κατάρτιση. Έτσι, όλη η κοινωνική δομή είναι θεμελιωμένη στο πνεύμα της εγκοσμιότητας. Δεν μας ενδιαφέρει καθόλου ο άνθρωπος αλλά η διατήρηση του κοινωνικού αυτού κατεστημένου. Προς την κατεύθυνση αυτή εργάζονται όλες οι κοινωνικές τάξεις, ανεξαρτήτως του ονόματός τους.

Το μόνο που μας ενδιαφέρει είναι η οικονομική και βιομηχανική πρόοδος και μέσω αυτής, η ατομική μας ευημερία. Τι σημαίνει όμως αυτό; Δεν σημαίνει πλήρης άρνηση της πνευματικότητας; Δεν σημαίνει ότι τα δίνουμε όλα στον Καίσαρα και τίποτα στον Θεό, καθ' ην στιγμή τα πάντα ανήκουν στον Θεό; Δεν σημαίνει ότι σπαταλάμε όλη την ενέργειά μας για την απόκτηση υλικών αγαθών; Όλοι ενδιαφέρονται για την εκμετάλλευση του ορυκτού πλούτου, κανένας όμως δεν αναζητά τον πνευματικό πλούτο.

Κάθε γνήσιος πνευματικός άνθρωπος αισθάνεται την υποχρέωση να πάρει μια θέση στο καίριο και πελώριο αυτό θέμα. Και η θέση αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη από εκείνη που εκφράζει και διατυπώνει ο Κρισναμούρτι. Ότι η απλή εκβιομηχάνιση δεν είναι μια λύση για το ανθρώπινο πρόβλημά μας, με τις συγκρούσεις και τις θλίψεις του. Η τεχνική γνώση, οσοδήποτε αναγκαία και αν είναι, δεν θα εξαλείψει καθόλου τις εσωτερικές μας ψυχολογικές πιέσεις και συγκρούσεις. Και επειδή έχουμε αποκτήσει τεχνικές γνώσεις χωρίς να κατανοήσουμε τη συνολική πορεία της ζωής, γι' αυτό και η τεχνολογία έχει γίνει ένα μέσον καταστροφής του εαυτού μας. Ο άνθρωπος που γνωρίζει πώς να διασπάει το άτομο αλλά δεν έχει αγάπη στην καρδιά του, γίνεται ένα τέρας. Όλα αυτά που παράγουμε και για τα οποία είμα-

στε ενθουσιασμένοι, προκαλούν καταστροφή και αθλιότητα. Η στάση μας και οι αξίες μας μετατρέπουν τα πράγματα και τις ασχολίες μας σε όργανα ζηλοφθονίας, πικρίας και μίσους.

Υποστηρίζει επίσης ότι η απλή εκβιομηχάνιση, στην οποία τόσο μανιωδώς επικεντρώνουν οι κυβερνήσεις το ενδιαφέρον τους, ενθαρρύνει τις αισθησιακές αξίες. Δηλαδή, μεγαλύτερα και καλύτερα σπίνια, αυτοκίνητα, διασκέδασεις και όλα τα συναφή. Εξωτερικές και παροδικές αξίες παίρνουν την πρωτοκαθεδρία πάνω από τις αιώνιες. Αναζητούν την ειρήνη, την ευτυχία σε αποκτήματα καμωμένα από τα χέρια ή από το νου, την αφοσίωση σε πράγματα ή τις απλές γνώσεις.

Η εκβιομηχάνιση και η μηχανή υπάρχουν. Δεν μπορούμε να εξαφανίσουμε. Παίρνουν όμως τη σωστή τους θέση μόνο όταν ο άνθρωπος δεν εξαρτάται από τα πράγματα για την ευτυχία του. Μόνο όταν καλλιεργεί τον εσωτερικό του πλούτο, όταν καλλιεργεί τους ακατάλυτους θησαυρούς της πραγματικότητας. Χωρίς αυτούς, η απλή εκβιομηχάνιση φέρνει ανεπίπωτη φρίκη. Με τους εσωτερικούς αυτούς όμως θησαυρούς, έχει τη σημασία της.

(Συνεχίζεται)

Ποιος άνθρωπος, του οποίου η καρδιά είναι γεμάτη αγάπη, πίστη και ελπίδα, γαλήνη και ταπεινότητα δεν μπορεί να αγαπηθεί; Αν δίνεις στον άλλον ένα μέρος από τη νοημοσύνη σου, την καρδιά σου και την ψυχή σου και από τη δύναμή σου, σίγουρα με τη σειρά του θα σε αγαπήσει. Έτσι το θέλουν οι νόμοι. Αυτός που αγαπάει τους άλλους, τον αγαπούν και αυτοί. Όσο ο άνθρωπος δεν αγαπάει, και οι άλλοι επίσης δεν τον αγαπούν.

Αυτό που θα εναποθέσεις, θα το ξαναλάβεις. Αν σπέρνεις σιτάρι, θα συλλέξεις σιτάρι. Αν είσαι ένας ευεργέτης για τους άλλους και αυτοί θα γίνουν ευεργέτες για σένα.

Πήτερ Ντένοφ

Από την άχρονη σοφία

Ο εγωισμός

Δεν είναι κακό να νομίζει ο άνθρωπος πως διαθέτει κάτι το ξεχωριστό. Διότι είναι πράγμα φυσικό να αγαπάει κανείς τον εαυτό του. Μόνο ο υπερβολικός εγωισμός είναι αξιοκατάκριτος. Όχι λοιπόν, το να αγαπάς τον εαυτό σου αλλά το να τον λατρεύεις πιο πολύ από όσο πρέπει, είναι αυτό που συνιστά τον άγονο εγωισμό.

Αριστοτέλης

Ο εγωιστής συγκεντρώνει τον κόσμο ολόκληρο στον εαυτό του, ενώ ο αλτρουιστής δίνει τον εαυτό του σε ολόκληρο τον κόσμο.

Στοβαίος

Ο εγωισμός αποτελεί το κύριο αίτιο της αδικίας. Γιατί κάτω από το κράτος του, ο άνθρωπος δεν εξετάζει τι δρόμο ακολουθεί, ποιες μεθόδους χρησιμοποιεί και πόσο άδικος ή ποταπός είναι στην εκτέλεση όσων σχεδίασε. Καταπατάει το δίκαιο, παραβιάζει τους κανόνες της συνείδησης, κάνει κατάχρηση εμπιστοσύνης, παραβλέπει την αρετή και την αξία, διαπραττοντας κάθε λογής αδικία και έγκλημα, χωρίς και να τον τύπτει κάποτε γι' αυτά η συνείδησή του.

Μπάροου

Διώξτε τον εγωισμό από τον κόσμο και θα υπάρχει τόση ευτυχία, που δεν θα ξέρουμε καλά-καλά τι να την κάνουμε.

Μπέρναρντ Σω

Η ιστορία δεν θα μας αποκαλύψει ποτέ αγριότερο τύραννο, ούτε τρομερότερο δυνάστη από το «εγώ» του ανθρώπου.

Π. Δημητρακόπουλος

Ο εγωισμός συγκεντρώνεται ολόκληρος στον εαυτό του, ενώ η αγάπη βάζει κέντρο της τον άξονα του σύμπαντος. Ο εγωισμός αποβλέπει στη μόνωση, ενώ η αγάπη στη συνεργασία. Η αγάπη είναι ένας κυρίαρχος πολίτης μιας ανθούσας δημοκρατίας, ενώ ο εγωισμός ένας δεσπότης κάποιας γερασμένης χώρας. Ο εγωισμός χαρίζει, επιζητώντας την ευγνωμοσύνη, ενώ, αντίθετα, η αγάπη προσφέρει τους μεγάλους θησαυρούς της και στους ίδιους τους αγνώμονες. Η αγάπη δίνει, ο εγωισμός δανείζει. Η αγάπη το κάνει τούτο εμπρός στο θρόνο της δικαιοσύνης και της ειλικρίνειας, για να γίνει έτσι άξια του ακάνθινου μαρτυρικού της στεφανιού, αδιαφορώντας για την απόλαυση της επόμενης στιγμής και για το αν η αμοιβή της θα έρθει σε αυτή ή στην άλλη μας ζωή.

Σίλλεϋ

*(Πηγή: Εγκυκλοπαίδεια της αρχαίας και νεότερης σοφίας,
Ν.Α.Ζαγκλαβήρα)*

Παρακαλούμε τους συνδρομητές του περιοδικού ΙΛΙΣΟΣ να μεριμνούν τακτικά για την εξόφληση της ετήσιας συνδρομής τους, η οποία ανέρχεται στο ποσό των 15ευρώ (Δηλαδή 4 τεύχη ετησίως συν ταχυδρομικά έξοδα). Αν διαμένετε στην επαρχία, μπορείτε να επικοινωνείτε με τους κατά τόπους αντιπροσώπους μας.

ΤΑΟ - Η ΟΔΟΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Λάο Τσου

Η Οδός είναι τόσο υψηλή που δεν υπάρχει τίποτε από πάνω της, τόσο βαθιά που δεν υπάρχει τίποτα από κάτω της. Είναι πιο λεία από το αλφάδι, πιο ίσια από το νήμα της στάθμης, πιο στρογγυλή από ένα κύκλο με το διαβήτη, πιο τετράγωνη από το γνώμονα. Περιέχει το σύμπαν αλλά δεν έχει ούτε μέσα ούτε έξω. Είναι κενή σαν το άδειο δοχείο και χωρίς εμπόδια. Επομένως, εκείνοι που ακολουθούν την Οδό, ούτε θυμώνουν ούτε ενθουσιάζονται. Όταν κάθονται, δεν αναμασούν τις σκέψεις. Όταν κοιμούνται, δεν ονειρεύονται. Ονομάζουν τα πράγματα όταν τα βλέπουν και ανταποκρίνονται στα γεγονότα όταν παρουσιάζονται.

Η Οδός του ουρανού είναι να κατεβαίνεις όταν φθάνεις στην κορυφή, να μειώνεις όταν φθάνεις στην πληρότητα, όπως ακριβώς ο ήλιος και η σελήνη. Επομένως, οι σοφοί μειώνονται καθημερινά και κενώνονται, μη τολμώντας να είναι ικανοποιημένοι με τον εαυτό τους. Προοδεύουν καθημερινά πισωγυρίζοντας, έτσι που η αρετή τους δεν εκλείπει. Να πώς είναι η Οδός του ουρανού. Είναι στη φύση του ανθρώπου να επιθυμεί τα ψηλά πόστα και να φοβάται τα χαμηλά. Όλοι θέλουν να αποκτούν και κανείς να χάνει. Όλοι θέλουν το όφελος και κανείς την τιμωρία.

Όλοι θέλουν τις τιμές και κανείς την κατωτερότητα. Ο κοινός άνθρωπος προσβλέπει σε τέτοια πράγματα και γι' αυτό δεν μπορεί να έχει επιτυχία, επειδή προσκολλάται σε κάτι και δεν μπορεί να το κατακτήσει. Γι' αυτό οι σοφοί μιμούνται τον ουρανό, κατακτώντας χωρίς μόχθο, αποκτώντας χωρίς προσκόλληση. Έχουν τις ίδιες αισθήσεις με τους άλλους, μα ακολουθούν άλλο δρόμο. Έτσι μπορούν κι επιβιώνουν για πολύ.

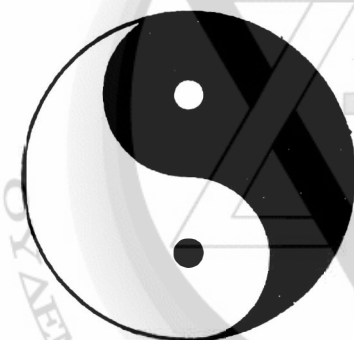
Εκείνοι που λέγονται αληθινοί άνθρωποι, είναι ενωμένοι ουσιαστικά με την Οδό. Έτσι έχουν χαρίσματα, ενώ φαίνεται να μην έχουν. Είναι πλήρεις, ενώ φαίνονται κενοί. Κυβερνούν το εσωτε-

ρικό, όχι το εξωτερικό. Διαυγείς, αγνοί, ολότελα απλοί, δεν κάνουν τεχνητά πράγματα αλλά επιστρέφουν στην απλότητα. Οι σοφοί τρέφουν το πνεύμα τους, χειρίζονται με λεπτότητα την ενέργειά τους, κρατούν υγιές το σώμα τους και προχωρούν στην Οδό. Με αυτό τον τρόπο ακολουθούν την εξέλιξη όλων των πραγμάτων και ανταποκρίνονται στις αλλαγές των γεγονότων. Στην Οδό, το μεγάλο στηρίζεται στο μικρό, το πολύ στο λίγο. Επομένως οι σοφοί κυβερνούν τον κόσμο μέσω της Οδού. Όντας ευέλικτοι και υποχωρητικοί, άπιαστοι και λεπτεπίλεπτοι, σέβονται το μικρό. Όντας ολιγαρκείς και ασκητικοί, σέβονται το λίγο. Επειδή σέβονται το μικρό, μπορούν να αποκτήσουν το μεγάλο. Επειδή σέβονται το λίγο, μπορούν να αποκτήσουν το πολύ. Η Οδός του ουρανού συνίσταται στο να χαμηλώνεις το υψηλό και να υψώνεις το χαμηλό. Να μειώνεις το υπερβολικό και να αυξάνεις το ελλιπές.

Η Οδός συνίσταται στο να διατηρείς ό,τι ήδη έχεις, όχι να ψάχνεις εκείνο που δεν έχεις. Αν ψάχνεις εκείνο που δεν έχεις, θα χάσεις και αυτό που έχεις. Αν προχωρείς με αυτό που έχεις, θα αποκτήσεις εκείνο που θέλεις. Η απόκτηση κάποιου πράγματος είναι θέμα χρόνου, όχι ανταγωνισμού. Η τάξη είναι στην Οδό, όχι σε εκείνον που διατάζει. Η Οδός δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να αναζητηθεί η δόξα, αλλά μπορεί κανείς να τη χειριστεί για να αποσυρθεί και να καλλιεργηθεί εσωτερικά. Η Οδός δεν μπορεί να ενθαρρύνει όσους αναζητούν το κέρδος, αλλά μπορεί να

χρησιμοποιηθεί για να σταθεροποιηθεί το πνεύμα και να αποφευχθούν οι ζημιές.

Προσωπικότητα και Οδός δεν συμπορεύονται. Αν ο κόσμος αναζητά τη δόξα, δεν μεταχειρίζεται την Οδό. Όταν η Οδός υπερβαίνει την προσωπικότητα, δεν αναζητείται η δόξα. Όταν η Οδός σταματά και εμφανίζονται προσωπικότητα και δόξα, υπάρχει κίνδυνος καταστροφής. Η Οδός συνίσταται στο να ακολουθείς το δρόμο σου και να περιμένεις τα σημάδια του πεπρωμένου. Όταν μια περίοδος πρόκειται να αρχίσει, δεν μπορείς να σηκωθείς να την προϋπαντήσεις και να την προλάβεις. Όταν μια περίοδος πρό-

κειται να τελειώσει, δεν μπορείς να την σταματήσεις και να τη φέ-
ρεις πίσω.

Η Οδός του ουρανού δεν έχει γονείς. Σχετίζεται μόνο με την
Αρετή. Όταν δεν ορέγεται την τύχη, δεν υπερηφανεύεται για τις
νίκες σου. Όταν δεν είσαι υπεύθυνος για την ατυχία σου, δεν πρέ-
πει να παραπονιέσαι για τις πράξεις σου. Όταν ο εσωτερικός νους
είναι ήρεμος και ήσυχος, οι δυνάμεις του είναι τεράστιες. Όταν
ακολουθείς την Οδό, οι άλλοι δεν γίνεται να σε πληγώσουν ανε-
ξάρτητα από το πόσο τολμηροί είναι. Δεν γίνεται να σε χτυπή-
σουν, ανεξάρτητα πόσο ικανοί μπορεί να είναι. Με την Οδό υπάρ-
χει αρμονία χωρίς βιαιότητα. Από αυτή την άποψη, η Οδός είναι
ευεργετική για όλους και για όλα. Αν λίγο ασκείται, μικρή τύχη
έρχεται. Αν ασκείται πολύ, έρχεται μεγάλη τύχη. Αν ασκείται στο
μέγιστο, όλος ο κόσμος την παρατηρεί, την αφομοιώνει και την εν-
στερνίζεται.

Ρήσεις 39-72, αποσπάσματα

(Πηγή: Η Κατανόηση των Μυστηρίων, Ουέν Τσου)

ΕΠΙΑΝΟΡΘΩΣΗ: Στο τεύχος ΙΛΙΣΟΥ 278, εκ παραδρομής δεν
τυπώθηκε η βιβλιογραφία δύο κειμένων, η οποία έχει ως εξής:

Στη σελ. 13 «Το Εσωτερικό Νόημα της Προσευχής». Πηγές: Ιε-
ρόθεος Βλάχος, Μια βραδιά στην έρημο του Αγίου Όρους –
Άννα Μπέζαντ, Εσωτερικός Χριστιανισμός – ΚΟΡΑΝΙ – Κι-
πάλ Σινγκ, Προσευχή – Μπόρις Μουράγιεφ, Η Γνώση – Καινή
Διαθήκη – Φιλοκαλία – Θεολογία της Νοερής Προσευχής –
Meyendorff, Γρηγόριος Παλαμάς και ορθόδοξη μυστική παράδο-
ση – Π.Μάξιμος, Η Ασκητική Φιλοσοφία – Παπύς, Πραγματεία
επί των Αποκρυφών Επιστημών – Ε.Π.Μπλαβάτσκι, Το Κλειδί
της Θεοσοφίας.

Στη σελ. 20, «Η Περί του Κόσμου Θεωρία του Πυθαγόρα». Πη-
γές: Φρέντερικ Λίνσελ, Πνευματική Κληρονομιά του Πυθαγόρα
– Στυλιανός Τάκας, Πυθαγόρειος Εσωτερισμός – Στ. Λαμπρο-
πούλου, Πορφύριου. Η Ζωή του Πυθαγόρα.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΟΜΙΛΙΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΣΟΦΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 25, 106 71 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.210 3620702 ΤΗΛ & FAX: 210 3610961

Είσοδος Ελευθέρα – Ώρα 8:00 μμ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

- Τρίτη, 13, ΗΛΙΟΣ. Συζήτηση φιλοσοφικού θέματος (μόνο για μέλη της στοάς)
Τετάρτη 14, ΥΠΑΤΙΑ. Έρικα Γεωργιάδη: Ο Ήλιος ανατέλλει δίχως διάκριση
Πέμπτη 15, ΑΠΟΛΛΩΝ. Γ.Σιβρής: Το βαθύτερο νόημα της ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑΣ
Παρασκευή 16, ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ. Θ.Κατσιφής: Επίγνωση δίχως επιλογή
Δευτέρα 19, ΑΘΗΝΑ. Ν.Χαρακάκος: Η επικαιρότητα της εσωτερικής φιλοσοφίας
Τρίτη 20, ΟΡΦΕΥΣ. Θεοσοφικό θέμα, εισήγηση και συζήτηση (*)
Τετάρτη 21, ΥΠΑΤΙΑ. Συνεργασία ομιλητών: Μυστική Δοξασία. Στάνζα 7,
Οι γονείς του ανθρώπου επί της γης
Πέμπτη 22, ΑΡΤΕΜΙΣ. Κρ.Ιωαννίδου: Βασικές θεοσοφικές διδασκαλίες-
Θεός και προσευχή
Παρασκευή 23, ΑΛΚΥΩΝ. Α.Μιχαλάκης: Η αιχμή της σκέψης
Τρίτη 27, ΗΛΙΟΣ. Εισήγηση και συζήτηση φιλοσοφικού θέματος
Τετάρτη 28, ΥΠΑΤΙΑ. Προβολή της ταινίας AGORA, για την Υπατία
Πέμπτη 29, ΑΠΟΛΛΩΝ. Κ.Αντωνίου: Ο Μίθρας και τα Μιθραϊκά Μυστήρια
(μέρος 1ον)
Παρασκευή 30, ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ. Α.Παπαναστασόπουλος: Νικόλαος Καρβούνης-
Ένας πραγματικός θεόσοφος

(*) Τα μέλη των στοών ΗΛΙΟΣ και ΟΡΦΕΥΣ συναποφασίζουν σε κάθε συνάντησή τους, το προς συζήτηση θέμα της επόμενης συνάντησης. Σχετική ενημέρωση αναρτάται στον πίνακα ανακοινώσεων.

ΜΑΪΟΣ

- Δευτέρα 3, ΑΘΗΝΑ. Α.Παπανδρέου: Θεογονία και αθανασία
στην αρχαία Μεσοποταμία
Τρίτη 4, ΟΡΦΕΥΣ. Συζήτηση θεοσοφικού θέματος (μόνο για μέλη της στοάς)
Τετάρτη 5, ΥΠΑΤΙΑ. Μ. Γρηγορίου: Περί αύρας
Πέμπτη 6, ΑΡΤΕΜΙΣ. Κρ.Ιωαννίδου: Βασικές θεοσοφικές διδασκαλίες-
Διαφορά μεταξύ πίστης και γνώσης
Παρασκευή 7, ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΥ ΛΩΤΟΥ
Τρίτη 11, ΗΛΙΟΣ. Εισήγηση και συζήτηση φιλοσοφικού θέματος
Τετάρτη 12, ΥΠΑΤΙΑ. Συνεργασία ομιλητών: Μυστική Δοξασία.
Ανακεφαλαίωση του πρώτου τόμου-σχόλια
Πέμπτη 13, ΑΠΟΛΛΩΝ. Γ.Σιβρής: Το μυστικό της φιλοσοφικής ψυχοθεραπείας
Παρασκευή 14, ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ. Κ.Λεράκης: Ονειρικός κόσμος και αρχέτυπο

Δευτέρα 17,	ΑΘΗΝΑ. Στυλ.Τάγκας: Συνειδήση και τύψεις συνειδήσεως
Τρίτη 18,	ΟΡΦΕΥΣ. Εισήγηση και συζήτηση θεοσοφικού θέματος
Τετάρτη 19,	ΥΠΑΤΙΑ. Α.Μαρίνος: Οι άγγελοι ανά τους αιώνες
Πέμπτη 20,	ΑΡΤΕΜΙΣ. Μ.Χαριτάκη: Εσωτερική τιμωρία και αυτοκάθαρση
Παρασκευή 21,	ΑΛΚΥΩΝ. Ν.Ρούσσης: Η ουσία του Μύστου
Τρίτη 25,	ΗΛΙΟΣ. Εισήγηση και συζήτηση θεοσοφικού θέματος
Τετάρτη 26,	ΥΠΑΤΙΑ. Συνεργασία ομιλητών: Μυστική Δοξασία, τόμος 2ος. Συμβολισμός-ιδεογράμματα, η μυστηριακή γλώσσα και τα κλειδιά της.
Πέμπτη 27,	ΑΠΟΛΛΩΝ. Κ.Αντωνίου: Ο Μίθρας και τα Μιθραϊκά Μυστήρια (μέρος 2ον)
Παρασκευή 28,	ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ. Σ.Νικολακόπουλος: Η θεοσοφική διδασκαλία
Δευτέρα 31,	ΑΘΗΝΑ. Μ.Γρηγορίου: Περί αύρας

ΙΟΥΝΙΟΣ

Τρίτη 1,	ΟΡΦΕΥΣ. Συζήτηση θεοσοφικού θέματος (μόνο για μέλη της στοάς)
Τετάρτη 2,	ΥΠΑΤΙΑ. Β. Ρένεσης: ΝΩΝΑΡΚΙΑ – Τα ύδατα της Στυγός
Πέμπτη 3,	ΑΡΤΕΜΙΣ. Κρ.Ιωαννίδου: Ε.Π.Μπλαβάτσκι-Αναφορές στην αρχαία Ελληνική διδασκαλία
Παρασκευή 4,	ΑΛΚΥΩΝ. Κ.Κοντούλης: Φαινομενολογία
Τρίτη 8,	ΗΛΙΟΣ. Συζήτηση φιλοσοφικού θέματος
Τετάρτη 9,	ΥΠΑΤΙΑ. Συνεργασία ομιλητών: Μυστική Δοξασία, τόμος 2ος. Χάος-Θεός-Κόσμος, η κρυμμένη Θεότητα, τα σύμβολα και τα ιερογλυφικά της
Πέμπτη 10,	ΑΡΤΕΜΙΣ. Προβολή ταινίας (Ο τίτλος θα ανακοινωθεί αργότερα)
Παρασκευή 11,	ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ. Σ.Οικονομίδης: Η μνητική παράδοση στην ύστερη αρχαιότητα
Τετάρτη 16,	ΥΠΑΤΙΑ. Πίνακες-ποιήματα του W.Blake «Ανάμεσα στα αρχαία δένδρα». Συνοδεία ζωντανής μουσικής: Σ.Ρωμιλιάδης –φλάουτο, Ν.Φωκάς- συνθεσάιζερ

ΘΕΟΣΟΦΙΚΗ ΣΤΟΑ «ΚΑΒΕΙΡΟΣ», ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Κυριακή 11,	Ασκητική Καζαντζάκη – Αε Μέρος, (μόνο για μέλη της Θ.Ε.)
Κυριακή 25,	Ασκητική Καζαντζάκη – Βε Μέρος (μόνο για μέλη της Θ.Ε.)

ΜΑΙΟΣ

Σάββατο 8,	Εορτή του «Λευκού Λωτού» – Ομιλία. Προσέλευση ανοιχτή για όλους
Κυριακή 30,	Ασκητική Καζαντζάκη – Γε Μέρος (μόνο για μέλη της Θ.Ε.)

ΙΟΥΝΙΟΣ

Κυριακή

Απολογισμός έτους /Ομιλία (μόνο για μέλη της Θ.Ε.)

ΘΕΟΣΟΦΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΜΕΛΕΤΗΣ «ΜΙΝΩΣ», ΚΡΗΤΗ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Στοιχεία Βιονομίας

ΜΑΙΟΣ

Νόμοι της Ζωής

ΙΟΥΝΙΟΣ

Αλχημεία

ΘΕΟΣΟΦΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΜΕΛΕΤΗΣ «ΝΕΜΕΣΙΣ», ΚΥΚΛΑΔΕΣ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Δευτέρα 12,

«Πραγματεία επί των Απόκρυφων Επιστημών»,
κεφ. Γ', Το αστρικό πεδίο, παρουσίαση Β. Σ.

Δευτέρα 19,

«Πραγματεία επί των Απόκρυφων Επιστημών»,
κεφ. ΙΑ'-Η απόκρυφη και η σύγχρονη επιστήμη κ.ά., παρουσίαση Ν. Β.

Δευτέρα 26,

Μελέτη επί του βιβλίου «Αστρικός κόσμος» των Besant A.
& Leadbeater C. W., κεφ. Α', Το αστρικό πεδίο, παρουσίαση Ι. Μ.

ΜΑΙΟΣ

Δευτέρα 3,

«Αστρικός κόσμος», κεφ. Βα'- Το αστρικό σώμα -, παρουσίαση Σ. Α.

Μεταξύ μας

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

Τα Γραφεία του «ΙΛΙΣΟΥ»
Βουκουρεστίου 25, α' όροφος
Κωδ. 106 71, είναι ανοικτά
κάθε ημέρα από 10.30 - 1,
εκτός Σαββάτου και Κυρια-
κής.

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ-ΔΩΡΕΕΣ

Παρακαλούμε όπως απο-
στέλλετε με ταχυδρομική
επιταγή προς: Περιοδικό

« **Ι Λ Ι Σ Ο Σ** »
ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 25,
106,71 Αθήνα.

Επίσης αποστέλλετε με τρα-
πεζική επιταγή μόνο εις:

Θεοσοφική Εταιρεία, Βου-
κουρεστίου 25, 106 71, Αθήνα

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΙΛΙΣΟΥ

Ζάκυνθος: Παν. Βλαχόπουλος

Βόλος: Γ. Κουκουβίνος

Κρήτη: Σ. Βασιλάκης

τηλ. 6937005048

Ιωάννινα: Ελευθ. Τζομάκας

Κέρκυρα: Γεώργιος Αγιούς

Λαμία: Γ. Μουτάφης

Τρίκαλα: Στ. Λιγάτσικας

Πάτρα: Σ. Ιγγλέσης

Ρόδος: Αντ. Βεργωτής

Σύρος: Π. Ζαραφωνίτης

Χαλκίδα: Δημ. Δημαρέλος

Θράκη: Τρανοπούλου Γεωργία

κιν. 6976 48 84 48

Κύπρος: Αθαν. Παπαδόπουλος

Γρ. Αυξεντίου 29

Μέγαρο Δίπα 456

T.T. 6021, Λάρνακα

Τηλ. 00357-24654511 (Οικίας)

Όλα τα άρθρα γνωστών συγγραφέων που δημοσιεύονται
στο περιοδικό Ιλισός φέρουν την ευθύνη των ιδίων για το
περιεχόμενό τους και δεν σχολιάζονται ούτε λογοκρίνονται
από την συντακτική επιτροπή του Ιλισού.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΕΠΙΣΗΣ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΘΕΟΣΟΦΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ:

Στα Πόδια του Διδασκάλου - **Κρισναμούρτι**5€
Η Εξέλιξη της Μορφής και της Ζωής - **Άννη Μπέζαντ**10€
Προσέγγιση στην Πραγματικότητα - **N. Sri Ram**8€
Οι Βαθύτερες Όψεις της Ζωής - **N. Sri Ram**.....8€
Επιλογή Ιλισού - τόμος 1959-65, τόμος 1966-70, τόμος 1983,
τόμος 1991, τόμος 1992, τόμος 1993.....12€

ΥΠΟ ΕΚΔΟΣΗ ΤΑ ΑΥΘΕΝΤΙΚΑ
ΚΛΑΣΙΚΑ ΘΕΟΣΟΦΙΚΑ ΕΡΓΑ

Η Άλλη Όψη του Θανάτου - **C.W.Leadbeater**
Η Ατραπός του Αποκρυφισμού - **Α. Μπέζαντ, C.W.Leadbeater**
Θεοί εν Εξορία - **G. G. Van Der Leeuw**

*Διατίθενται στα κεντρικά βιβλιοπωλεία και
στα γραφεία της Θ.Ε. Βουκουρεστίου 25,
T.T. 106 71*

Τηλ. +Fax. 210 3610961

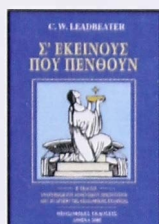
Τηλ. 210 3620702

Ταχυδρομική ή τηλεφωνική παραγγελία με αντικαταβολή

Ονοματεπώνυμο.....Τηλέφωνο.....
Οδός.....Αριθμός.....Πόλη.....Τ.Κ.....

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ

από τις Θεοσοφικές Εκδόσεις

C W. Leadbeater Σ' Εκείνους που Πενθούν

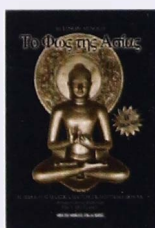

C W. Leadbeater Αόρατοι Βοηθοί

(Πρώτη έκδοση στην Ελληνική γλώσσα)

Ernest Wood Οι Επτά Κοσμικές Ακτίνες

Sir Edwin Arnold Το Φως της Ασίας

Ταχυδρομική ή τηλεφωνική παραγγελία με αντικαταβολή

Αόρατοι Βοηθοί.....	16€
Σ' Εκείνους που Πενθούν.....	8€
Οι Επτά Κοσμικές Ακτίνες	16€
Το Φως της Ασίας.....	16€

Κυκλοφόρησε σε πρώτη έκδοση
στην ελληνική γλώσσα

ΕΛΕΝΑ Π. ΜΠΛΑΒΑΤΣΚΥ

ΓΙΟΓΚΑ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΣ

(Ανθολογία Εσωτερικής Γνώσης)

Ένα βιβλίο που απευθύνεται προς κάθε σπουδαστή της Αλήθειας. Απαρτίζεται από άρθρα της Έλενας Π. Μπλαβάτσκυ που είχαν δημοσιευθεί στα θεοσοφικά περιοδικά The Path, Lucifer, The Theosophist, καθώς και σε εφημερίδες και άλλα έντυπα της εποχής της. Περιλαμβάνει, επίσης, αποσπάσματα οδηγιών προς τον Εσωτερικό Κύκλο της Θεοσοφικής Εταιρείας, και κειμένων που δημοσιεύτηκαν, μαζί με άλλα, μετά το θάνατό της

ως τμήμα ενός τρίτου τόμου της Μυστικής Δοξασίας.

Κύριο θέμα του βιβλίου είναι η Μαθητεία, οι σχέσεις Αποκρυφισμού και Γιόγκα, καθώς και πολλά άλλα που διδάσκονται επί της Ατραπού - πάντοτε υπό την καθοδήγηση ενός Μύστη Διδασκάλου της Αγάπης και της Σοφίας - και τα οποία είναι χρήσιμα σε όλους.

(σελ. 440, μέγεθος: 17X24, Α.Τ. 35 €)

(Συνδομίτες ΙΛΙΣΟΥ & Μέλη της Θ.Ε. 30 €)

ΘΕΟΣΟΦΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ